

894811

22 MAR 1929 100

வினாக்களின்மீது கொள்ளும் கோபமே சான்றாகிறது. திருமலை மாவது என்ற அர்த்தத்தைக் காட்டினபடியாம். திருமலை யாழ்வாரும் 1. “கொடியவாய் விலங்கினுயிர் மலக்கக் கொண்ட சீற்றமொன்றுண்ணுதலிந்து உன்னடியினேனும் வந்தடியினை யடைத் தேனணி பொழில் திருவரங்கத் தம்மானே!” என்றருளிச் செய்ததுகாண்க: அவ்விடத்து வியாக்கியானத்திலே “தரிதரான வன் தனிகளை யடையுமாபோலே ‘சீற்றமுண்டு’ என்றாய்த்து இவர் பற்றுகிறது; விரோதி நிரஸரத்துக்குப் பரிசுரமிதே சீற்றம்” என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்துள்ளதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

எயிலகவாய்மடித்ததென்? என்ற இக்கேள்விக்கு வாய்த்த உத்தரம்:—ஆசிரித விரோதி விஷயத்திலுண்டான இப்படிப்பட்ட அளவுகடந்த சீற்றமே உங்கட்கெல்லாம் தஞ்சமென்று மற்றும் பல பத்தர்களுக்குக் காட்டுதற்காகவாம் என்பது.

“பொன்னுழிக் கையால்” என்றும் பாடலாம். ... (கக)

சேற்றெழுத்து தீவிழித்துச் சென்றவிந்த வேழலகம் *
மற்றிவையா வென்று வாயங்காந்து *—முற்றம்
மறையவற்குக் காட்டிய மாயவனை யல்லால் *
இறையேனு மேத்தா தென்னா. (கச)

எழுத்து	{ (அகியாயம் மேலிட்டபடி யால் லெனகிக பதார்த்தங்களை யெல்லாம் அடியோடு அழிக்கப் பெரு முயற்சியோடு) இனம்பி	இந்த எழ் உலகம் { இவ்வுலகங்களை யெல்லாம்
		செற்று அழித்து
தீ விழித்து	{ (உன்னே கொண்ட கோபம் வெளிக் குத்தெரியும்படி) கொடுப்பெழ விழித்துப்பார்த்து	மற்று பின்பு
		இவை { “பிரையத்தில் அழித்த இப்பதார்த்தங்கள்
தீ விழித்து	{ (உன்னே கொண்ட கோபம் வெளிக் குத்தெரியும்படி) கொடுப்பெழ விழித்துப்பார்த்து	சென்ற { (என்னிடத்து) அடக்கிக் கிடக்கின்றன” (என்று சொல்லி)

ஆவென்று வாய் அங்குந்து முற்றம்	ஆவென்று வாயைத்திறந்து ஸகல ஜகத்தையும்	மாயவனை அல்லால்	ஆச்சர்ய சத்தியுத்தனை எம்பெருமானைத் தவிர்த்து
மறையவற்கு	வைதிகளுனை மார்க்கண்டேய மஹர்ஷிக்கு	(வேறொருவனை)	என் நா எனது நாவானது
காட்டிய	(முன்போலவே யிருப்பதைக்) காட்டியருளிய	இறையேனும் சிறிதும்	எத்தாது துதிக்கமாட்டாது.

* * *—[சேற்றெழுந்து.] காலகதியைக் கடந்து என்றும்பதினாலுருக நீழி வாழும்படி நீண்டஆயுள்பெற்ற மார்க்கண்டேயமுனிவன் பத்திர நதிக்கரையில் தவம்புரிந்து நரநாராயணரது ஸேவைபயப்பெற்று 'யான் பிரளயக் காட்சியைக் காணுமாறு அருள் புரியவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே அவர்கள் அதுக் காலத்திற் சென்றபின்பு, மாயவன் மாயையால் மஹாப்ரளயத்தோன்ற, அப்பிரளயப் பெருங்கடலிற் பலவாறு அலைப்புண்டு வருந்திய மார்க்கண்டேயன் அவ்வெள்ளத்தில் ஆலிசியின்மீது ஒரு குழந்தைவடிவமாய் அறிதயிலமர்கிற ஸ்ரீமந் நாராயணனைக் கண்டு அப்பெருமானது திருவயிற்றினுட்புகுந்து அங்கிருந்த உலகங்களையும் ஸகல சராசரங்களையும் கண்டு பெருவியப்புக் கொண்டனன் என்ற இத்திமாலும் அறியத்தக்கது. பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் திருவாங்கத்தந்தாதியிலும் நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியிலும் "எய்த்த மார்க்கண்டன் கண்டிடவமலைக்கு முலகழியாதான் ளிருந்த தென்னே" என்றும் "ஆலத்திலே சேர்த்தழியுலகை யுட்புகுந்த காலத்திலெவ்வகை நீ காட்டினாய்...வேதியற்கு மீண்டு" என்றும் பேசினவை காண்க.

யுகாந்த காலத்திலே உலகத்தில் அக்ரமம்விஞ்சி அதனால் எம்பெருமான் உக்கிரங்கொண்டு இவ்வுலகங்களை பெல்லாம் அழித்துத் தன்னிடத்திலே படக்கிக் கொள்வனென்னும் நூற்றொள்கை முதலடியில் காட்டப்பட்டது.

முதலடியில், சென்ற-சென்றன என்றபடி: அன்சாரியை பெருத வினைமுதல் (கச)

நாவாயிலுண்டே நமோ நாரணய வேன்று *

ஓவா துரைக்கு முரையுண்டே *—முவாத

மாக்கதிக்கண் செல்லும் வகையுண்டே * என்னொருவர்

தீக்கதிக்கண் செல்லும் திறம்

(கரு)

நா	{ (ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதற்குக் கருவியான) நாக்கானது	உண்டே	{ வலித்தமா யிருக்கின்றதே;
(சாமப்பட்டுத் தேடவேண்டாதபடி)		முவாத	{ கிழத்தன்மையற்ற [திரும்பிவருத வில்லாத]
வாயில்	{ ஒவ்வொருவருடைய வாயிலும் படைக்கப்பட் பிருக்கின்றதே;	மா கதிக்கண்	{ பாமப்ராப்யமான மோகூத்திலே
உண்டே		செல்லும் வகை	{ சென்று சேர்வதற் கேற்ற உபாயம் உண்டே;
ஓவாது	{ (ஸஹஸ்ராக்ஷீமாலா மந்த்ரம்போலே இடையிடையே) விட்டு விட்டுச் சொல்லாமல்	(இப்படியிருக்கவும் உஜ்ஜீவிக்காமல்)	
உரைக்கும்	{ (எளிதாக ஒரு மூச்சிலே) சொல்லக்கூடிய	தீ கதிக்கண்	{ விநாசத்துக்குக் காரணமான கெட்ட வழிகளிலே
நமோ நாரணய என்று உரை	{ திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ரம்	ஒருவர் செல்லும் திறம் என்	{ சிலர் போய்விழுகிறபடி என்னோ!

* * *—[நாவாயிலுண்டே.] இவ்வுலகில் எல்லாருமே நற்கதி பெறுதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை; எளிதில் அதுஸந்திக் கக்கூடிய திருவஷ்டாக்ஷரம் வலித்தமாயிருக்கின்றது; அதைச் சொல்லுவதற்குக் கருவியான நாவும் கடவுளால் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றது; இப்படி எம்பெருமானை ஏத்துகைக்கென்று ஏற்பட்ட நாவைக்கொண்டு எம்பெருமானை ஏத்தாதே உபயோகமற்ற விஷயங்களைச் சொல்லுகைக்கு இதைக் கருவியாகக்கொண்டு உலகத்தார் அநர்த்தப் படுகின்றார்களே! இஃது என்ன ஆச்சரியம்!—என்று ஆழ்வார் வியக்கின்றார். "நாராயணேதி ஸவொவூதி வாழவூதி வஸவூதிநீ தயாவி நாகெ வொரெ வதனீதி கிஷீதம் = நாராயணேதி சப்தோஸ்தி வாகஸ்தி வசவர்தீதி,

ததாபி நாகே கோரே பதந்திதி கிமத்புதம்.” என்ற புராண ச்லோகத்தின் பொருளை இப்பாட்டால் அறுஸந்தித்தாராயிற்று.

முதலடியில் “நமோ நாரணு வென்று” என்றே பெரும்பான்மைபாசன நவீக பாடம் வழங்கிவரக் காண்கிறது; இப்பாட்டத்தில் வெண்டினை பிறழ்தலால் “நமோ நாரணுய வென்று” என்ற ப்ராசீக பாடமே கொள்ளத்தகும். இனி நவீகபாடத்தையும் பொருந்த விடலாம்; ‘நாரணு வென்றோவாதரைக்கும்’ என்று ஸந்தியாக்காமல் “நாரணுவென்று ஓவாதரைக்கும்” என்று ஸந்தியாக்குக் குற்றியலுகரத்துக்கு முன் உடம்படுமெய் வந்ததாகக் கொள்க.

இரண்டாந்திருவந்தாதியில் “தாமுளரே தம்முள்ள முள்ளுளதே, தாமரையின் பூவுளதே ஏத்தும் பொழுதுண்டே-வாமன், திருமருவு தாண்மருவு சென்னியரே செவ்வே, அருநரகஞ் சேர்வ தரிது” என்ற பாசரமும் பெரும்பாலும் இப்பாட்டின் கருத்தைத் தழுவிப்பதே பெய்க.

ஓவாதுஉரைக்கும் உரை = ஸஹஸ்ராக்ஷரீமாலா மந்த்ரத்தைச் சொல்லவேணுமானால் இடையில் மூச்சுவிடவும் முடியாதே நெடுமுயற்சிகொண்டும் ஓய்ந்து ஓய்ந்து சொல்லவேண்டிய அருமை யுண்டு; திருவஷ்டாக்ஷரம் அப்படியன்று; இடையில் ஓய்வை அபேக்ஷியாமல் ஒருகாலே சொல்லி இளைப்பாறலாம் படியான மந்த்ரமிது. இவ்வளவு ஸுலபமான மந்த்ரம் கைப்பட்டிருக்கவும் அந்தோ! சிலர் இழக்கிறார்களே! என்ன கொடுமை! ... (கௌ)

திறம்பாதென் னெஞ்சமே செங்கண்மால் கண்டாய்—*
அறம்பாவ மென்றிரண்டு மாவான் *—புறந்தானிம்
மண்தான் மறிகடல்தான் மாருதத்தான் * வான்தானே
கண்டாய் கடைக்கட் பிடி. (கௌ)

என் செஞ்சமே	{	எனது மனமே!,	{	செம் கண் மால் கண்டாய்	{	புண்டரீகாக்ஷண எம்பெருமானே யாவான்
அறம் பாவம் என்ற இரண்டும் ஆவான்		{		புண்யம் பாவம் எனப்படுகின்ற இருவகைக் கருமங்களுக்கும் கிரவாஹகன்		{

மாருதம் தான்	வாயுவும்	{	தானே	{	அந்தத்
வான்	ஆகாசமும்		கண்டாய்		திருமாலேயாவன்;
புறம் தான்	{	{	{	{	{
					(இதுவே உண்மையென்பதை)
					திறம்பாது தவறாமல்
					பிடி உறுதியாகக்கொள்.

(ஆகிய எல்லாவற்றுக்கும்
கிரவாஹகன்)

* * *—[திறம்பாதென்னெஞ்சமே.] ‘அந்தோ! சிலர் அநியாயமாக நாகவழி நோக்குகின்றனர்!’ என்று கீழ்ப்பாட்டில் உலகத்தாரைப்பற்றிக் கவலையுற்ற ஆழ்வார், இப்பாட்டில், அவர்கள் எங்ஙனே கெட்டொழிந்தாலும் ஒழிக; நெஞ்சே! நீ மாத்திரம் ஸர்வ நிர்வாஹகன் அப்பெருமா நொருவனையென்று நான் சொல்லுவதில் ஒருபோதும் விபரதிபத்தி கொள்ளாமல் இதுவே பரமார்த்தமென்று உறுதிக்கொண்டிரு—என்று தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கி உபதேசிக்கின்றனர்.

“வனஷவனவ வஸாயுகூட-காரயதி பஜஜெஜா தொகெஜு உவநிநீஷதி; வனஷவனவ வஸாயுகூட-காரயதி பஜயொநிநீஷதி” [இந்த எம்பெருமானே எந்த ஆத்மாவை நற்கதி நண்ணுவிக்கக் கருதுகின்றானோ அவனைக் கொண்டு நல்வினையைச் செய்விக்கின்றான்; எந்த ஆத்மாவை அதோகதிபடைவிக்கக் கருதுகின்றானோ அவனைக்கொண்டு தீவினையைச் செய்விக்கின்றான்] என்ற வேதவாக்கை யடியொற்றி “அறம்பாவ மென்றிரண்டு மாவான்” எனப்பட்டது. (கௌ)

பிடிசேர் களிற்றித்த பேராளா * உன்றன்
அடிசேர்ந் தருள்பெற்று என்றே *—பொடிசேர்
அனற்கங்கை யேற்று னவிர்சடைமேல் பாய்ந்த *
புனற்கங்கை யென்னும் பேர்ப்பொன். (கௌ)

பிடி சேர் களிறு	{	பேடையோடு சேர்ந்து விஷய போகபரணை (கஜேந்தராமர்வா னாகிற) ஆண் யானையை	{	பேராளா	{	மஹாநபாவனே!, (தான் பண்ணின பாபத்துக்கு ப்ராயச்சித்தமாக) பஸ்மத்திலே சாடியவனாகி
		அளித்த		காத்தருளின		பொடிசேர்

அனற்கு அம் கை ஏற்றான்	{ அக்ரிக்கு (த் தனது) அழகிய கையை ஏற்ற பாதகியான குத்ரனுடைய	கங்கை என்னும் பேர்	{ கங்கையென்னும் பெயர்ப்புண்டுள்ள பொன் சொந்த பெண்
அவிர் சடை மேல்	{ ஒளிபொருந்திய ஜடையின் மேலே	உன்தன் அடி சேர்ந்து	{ உன்னுடைய திருவடிகளைக் கிட்டி
பாய்ந்த	{ (அவனுடைய சுத்தி யின்பொருட்டு) வந்து குதித்த	அருள் பெற்றான்	{ (பாபிகளைப் பரிசுத்தமாக்கும் படி) உனது திருவருளைப் பெற்றான் என்றே.
புனல்	ஜலமயமான	அன்றே	

* * *—[பிடிசேர்க்களிறளித்த.] கீழ்ப்பாட்டில் “அறம்பாவ
மென்றிரண்டு மாவான்” என்றருளிச் செய்ததற்கு விவரணம்
போலும் இப்பாட்டு. புண்யமும் பாபமும் அவனிட்ட வழக்கா
யிருக்குமென்றே கீழ்ப்பாட்டிற் சொல்லிற்று; அப்படி எங்கே
கண்டோமென்ன, இரண்டுக்கும் இரண்டு வருத்தாந்தங்கள் காட்டு
கிறாதிதில். ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானை முதலாவாயினின்றும் யிடு
வித்துக் காத்தருளினமை ப்ரஸித்தம். அக்களிறு ஸ்ரீவஜ்ரமவாஸ
நையினால் பகவத்பக்தி மாறுதிருக்கப் பெற்றாலும் மற்றுள்ள காட்
டானைகள் போலே விஷயப்ரவணமுமாய்த் திரிந்துகொண்டிருந்
தமைபற்றிப் பிடிசேர்க்களிறு என்றார். [பிடி—யானையின்பேடை.]
சாபத்தின் பலனாகப் பாபயோரியிற் பிறவிபெற்ற அவயானைக்கும்
அருள்செய்யக் காரணகையாலே பாபம் அவனிட்ட வழக்காயிருக்
குமென்பது பெறப்பட்டது. பாபிஷ்டர்களுக்கும் பரிசுத்தராக்குந்
தன்மை கங்கைக்கு எம்பெருமானருளாலே வந்த தென்கையாலே
புண்யம் அவனிட்ட வழக்காயிருக்குமென்பது பெறப்பட்டது.
1. “ஆனின் மேயவைந்தும் நீ அவற்றுள் நின்ற தூய்மை நீ” [சுத்
தியை விளைக்கக்கூடிய பதார்த்தங்களுள் முதன்மையாகக் கூறப்படு
கிற பஞ்சகவ்யமும் அவற்றிலுண்டான பரிசுத்தியும் உனது ஸங்
கல்பத்தினாலாயது] என்றார் திருமழிசைப்பிரான்; ‘பஞ்சகவ்யம்
பரிசுத்திகரமாகக் கடவது’ என்று ஸங்கல்பித்தது போலே ‘கங்கை
பரிசுத்திகரமாகக் கடவது’ என்றும் ஸங்கல்பித்து வைத்திருக்கை
யாலே புண்யம் நீயிட்ட வழக்கென்கிறது.

1. திருச்சந்த விருத்தம் 94.

ஈற்றடியில் “பெயர்ப்பொன்” என்பது சிலருடைய பாடம்;
“பேர்ப்பொன்” என்பதே ப்ராசீநபாடம். ‘பெயர்ப்பொன்’ என்ற
பாடத்தில் தளைத்துத் தல் இல்லையாயினும் மோனையின்பம் குறை
யுறுகின்ற தென்க. (கௌ)

பொன்திகழு மேனிப் பரிசடையம் புண்ணியனும் *

நின்றலகம் தாய நெமோலும் *—என்றும்

இருவரங்கத்தால் திரிவ ரேலும் * ஒருவன்

ஒருவனங்கத் தென்று முளன்.

(கூடி)

பொன் திகழும் மேனி	{ பொன்போல விளங்குகின்ற உடலையும்	இருவர் அங்கத்தால் திரிவர் ஏலும்	{ இருவராகி வெவ் வேறு வழுவத் தைக்கொண்டு இருந்தார்களே யானாலும்
புரி சடை	{ பின்னி சடைமுடியையு முடையாலும்		{ சடைபுனைந்து ஸாதகாநுஷ்டா நம் பண்ணு மொருவனாகிய சிவன்
அம்	அழகிய	ஒருவன்	
புண்ணியனும்	{ (ஸாதகாநுஷ்டாந மாகிற) புண்ணி யத்தையுடைய னான ருத்ரனும்	ஒருவன் அங்கத்தி	{ நெமோலான மற் றொருவனுடைய சரீரத்திலே
நின்று உலகம் தாய் நெமோலும்	{ நின்று உலகங்களை யெல்லாம் அளந்துகொண்ட ஸர்வேச்வரனும்	என்றும்	எப்போதும்
என்றும்	எக்காலத்திலும்	உளன்	{ ஸத்தை பெற்றிருப்பன்.

* * *—[பொன்திகழுமேனி.] கீழ்ப்பாட்டில், எம்பெருமா
னது திருவடியில் தோன்றிய கங்கையைச் சடைமேலே தரித்துக்
கொண்டதனாலே ருத்ரன் பாதகம்நீங்கிப் பரிசுத்தனாயினென்
றது; இப்படி ஏன் சொல்லவேண்டும்? இதனால் ருத்ரனுக்கொரு
குறை சொல்லலாமோ? அவனும் ஒரு ஸம்ஹாரக் கடவுளென்று
பேர்ப்பெற்று ஈச்வரனென்று நாட்டில் கௌரவிக்கப் படவில்லையா?
என்றொரு கேள்வி பிறக்க, அவனுடைய ஈச்வரத்வம் எம்பெருமா
னுக்கு சரீரபூதனாகையாலே வந்ததித்தனை யொழிய இயற்கையாக
இல்லையென்பதை முதலிக்கக்கருதி இப்பாட்டருளிச் செய்கிறார்.
அரியும் அரனும் தனித்தனி இரண்டு சரீரங்களை யுடையவ

ராய்த் திரியாநின்றாலும் அரணுவன் அரியினது திருமேனியின் ஒருபுறத்திலே யொதுங்கி ஒரு வஸ்துவாக ஸத்தை பெறுகிறான் என்றதாயிற்று. 1. “பான் திறமன்றிப் பல்லுலகீர் தெய்வம் மற் றில்லை பேசுமினே” என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

“புரிசுடையம்புண்ணியன்” என்ற தொடரில், இவனுடைய வேஷமே இவன் ஈச்வரனல்ல நென்பதைக் காட்டுமென்ற கருத் தும், “நின்றுலகம் தாய நேமோலும்” என்ற தொடரில், ருத்ரன் தலையோடு மற்றவர் தலையோடு வாசியற எல்லார் தலையிலுமாகத் தனது தாளே நீட்டியவனென்பதால் அவனே ஸர்வேச்வரனென்ற கருத்தும் ஸ்பஷ்டமாக விளங்குதல் காண்க.

ஒருவன் ஒருவனங்கத்தளன்றுமுள்ள—“வலத்தனன் திரிபுர மெரித்தவன்” என்ற திருவாய்மொழியுங் காண்க. “ஒருவனங் கத்து” என்பதற்கு—பூமீர் நாராயணனாகிய ஒருவனுடைய சரீர்த் தின் ஏகதேசத்திலே என்றும், சரீர பூதனாகி என்றும் பொருள் கொள்வர். (கஅ)

உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே உத்தம நென்றும்
உளன்கண்டாய் * உள்ருவா ருள்ளத்—துளன் கண்டாய்*
வேள்ளத்தி னுள்ளானும் வேங்கடத்து மேயானும் *
உள்ளத்தி னுள்ளானென் றோர். (கக)

உள் நெஞ்சே	{ எனக்குப் பாங்கான மனமே,	உளன் கண்டாய்	{ கித்யவாஸம் பண்ணு மவன்காண்;
உத்தமன்	{ புருஷோத்தமனான எம்பெருமான்	வெள்ளத்தின் உன்னானும்	{ திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந் தருள்பவனும்
உளன் கண்டாய்	{ (ஈம்மை ரகிப்பத னாலே) ஸத்தை பெற்றிருப்பவன் காண்;	வேங்கடத்து மேயானும்	{ திருமலையிலே கிற்பவனும்
என்றும் உளன் கண்டாய்	{ எக்காலத்திலும் (ஈம்மை ரகிப்ப திலே திகை கொண்டு) இருக் கிறான் காண்;	உன்னத்தின் உன்னான் என்று	{ இப்போது நம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்த புருஷ கித்யவாஸம் பண்ணுகிரு னென்று
உள்ருவார் உள்ளத்த	{ ஆஸ்திகர்களுடைய மனத்திலே	நீர்	தெரிந்துகொள்.

1. திருவாய் மொழி 4—10—8.

* * *—[உளன்கண்டாய்.] இப்பாட்டும் மேற்பாட்டும் சாற்றப்பாசரங்கள். தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கிக் கூறுகின் றார். திருப்பாற்கடல் திருவேங்கடம் முதலிய இடங்கள் எம் பெருமானுக்கு வாஸஸ்தலங்களாயினும் அவ்விடங்களில் எம்பெரு மான் வலிப்பதானது ஸமயம்பார்த்து ஞானிகளின் மனத்திலே புகுவதற் காகவேயாம். பூர்வசரபூஷணத்தில்—‘திருமாலிருஞ் சோலைமலையே’ என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லா வற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய சரீராக தேசத் திலே பண்ணும்; அங்குத்தை வாஸம் ஸாதநம்; இங்குத்தைவாஸம் ஸாத்யம். ‘கல்லுங் கணைகடலும்’ என்கிறபடியே இது வலித்தித் தால் அவற்றிலாதாம் மட்டமாயிருக்கும்” என்ற பூர்வசரத்திகள் காண்க. நெஞ்சே! ஸர்வரகுகுண ஸர்வேச்வரன் திருப்பாற் கடல் திருமலைமுதலிய இடங்களில் வந்து தங்கினது விலக்காதார் நெஞ்சில் வந்து புகுவதற்காகவேயாதலால் அவன் இப்போது நம் முடைய நெஞ்சில் ஆதரவோடு கித்யவாஸம் பண்ணலானான், இதனை நீ அறிந்து உவந்திரு என்கிறார்.

இதில், நன்னெஞ்சே! என்று நெஞ்சை விளித்து ‘உள்ளத்தி னுள்ளானென்றோர்’ என்றது எங்கனே பொருந்தும்? நெஞ்ச மும் உள்ளமும் ஒன்றுதானே; நெஞ்சுக்கும் ஒரு உள்ளமிருப்பது போலச் சொல்லியிருக்கிறதே, இஃதுஎன்? என்னில்; இதுமிகச் சிறியகேள்வி; தம்மிற்காட்டில் நெஞ்சை வேறுபடுத்தி விளிப்பது அதைத் தனிப்பட்ட பொரு வ்யக்தியாக ஆரோபணம் செய்து கொண்டேயாதலால் இதுவும் ஒரு ஆரோபணமேயாம். நெஞ்ச தவிர உசாத்துணையாவார் வேறொருவரு மில்லாமையால் நெஞ்சை விளித்துச் சொல்லுகிறதித்தனை. ... (கக)

ஓரடியும் சாதேதத்த வொண்மலர் சேவடியும் *
ஈரடியும் காணலா மென்னெஞ்சே *—ஓரடியில் தாயவனைக் கேசவனைத் தண்டோய் மாலைசேர் *
மாயவனையே மனத்து வை. (கக)

என் நெஞ்சே எனது மனமே !,	மனத்து வை { மனத்தில் உறுதியாகக் கொள்வாயாக:
ஓர் அடியின் { (தனது) ஒப்பற்ற அடிவைப்பினாலே	(இப்படி அவனே உபாயமென்று உறுதிக்கொண்டால்)
தாயவனை { லோகங்களை யெல்லாம் அளந்து கொண்டவனும்	ஓர் அடியும் { உலகங்களை யெல்லாம் மனத்துக்கொண்ட ஒரு திருவடியும்
கேசவனை { கேசியென்று மஸூரனைக் கொன்றவனும்	சாடு உதைத்த ஒண் மலர் சே அடியும் { சகடம் முறிந்து விழும்படி உதைத்த அழகிய பூப்போன்ற திருவடியும் ஆகிய
தண் தழாய் மாலே சேர் { குளிர்ந்த திருத்தழாய் மாலையோடு சேர்ந்தவனுமான	ஈர் அடியும் { இரண்டு திருவடிகளையும்
மாயவனையே எம்பெருமானையே	காணலாம் { ஸேவிக்கப் பெறலாங்காண்.

* * *—[ஓரடியும்.] எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை நாம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெறவேண்டில் அதற்கு அவனையே உபாயமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்றது. “மாயவனையே மனத்துவை” என்றது எம்பெருமானொருவனையே உபாயமாகக் குறிக்கொள் என்றபடி. அப்படி அவனையே உபாயமாகக்கொண்டால் அவனுடைய உபயபாதங்களையும் ஸேவிக்கப் பெறுகை நமக்கு எளிதாம் என்றாயிற்று.

இப்பாட்டின் முதலிலுள்ள ‘ஓரடியும்’ என்பதற்கு ‘உலக ளந்த ஒரு திருவடியும்’ என்று பொருளுரைத்தது—மேலே “ஓரடியின் தாயவனை” என்பதற்கேற்ப. கீழும் மேலும் பரவி இரண்டு திருவடிகளுமே உலகளந்தன வாதலால் அத்திருவடிகளையையெடுத்துக்கொண்டு சகடாஸூரனை யுதைத்துத் தன்னின திருவடியைக் கட்டிக்கொண்டதென் னென்னில்; விரோதிர ஸைஞ் செய்யும் வல்லமையுடைமை தோற்றுதற்காக வென்க. உலகளந்த திருவடியானது எல்லாந்தலையிலும் ஏறி வீற்றிருந்து இஷ்டப்பாதிசெய்கின்றது; சாடுதைத்த திருவடியானது சகடாஸூரனுடைய வஞ்சனையில் நின்றும் (கண்ணிராகிய) தன்னைத் தப்புகின்ற முகத்தால் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி செய்கின்றது; ஆகவே

இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவித்து அநிஷ்டத்தை ஒழித்திடவல்ல திருவடிகளையுடையன் எம்பெருமான் என்று காட்டினாயிற்று.

சாடுதைத்த வரலாறு:—நந்தகோப க்ருஹத்தில் ஒருவண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே கண்ணனைத் தொட்டிலிலிட்டுக் கண்வளர்த்தி யசோதை யமுனை நீராடப்போயிருக்கையில், கம்ஸனலேவப்பட்ட அசுரனொருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசித்து ஸ்ரீகிருஷ்ண சிசுவின்மேலே விழுந்து கொல்லமுயன்றதை யறிந்த அப்பகவான் பாலுக்கு அழுகிற பாவனையிலே தன்சிறிய திருவடிகளை மேலே னுக்கி உதைத்தருள, அவ்வுதை பட்டமாதிரத்தில் அச்சகடு திருப்பப்பட்டுக் கீழேவிழுந்து அசுரனுட்பட அழிந்தது என்ப தாம்.

எம்பெருமானுடைய அவதாரங்கள் பலவற்றினுள்ளும் த்ரி விக்ரமாவதாரமும் க்ருஷ்ணாவதாரமுமே இவ்வாழ்வார்தாம் மிகவும் நடுபட்ட துறைகள் என்பதை விளக்குதற்கே உலகளந்த திருவடி யையும் சாடுதைத்த திருவடியையும் பேசிப் பிரபந்தத்தை முடித் தருளினாரென்று பெரியோர் நிர்வஹிக்கும்படி. பின்னடியிலும் “தாயவனைக் கேசவனை” என்றது காண்க.

உபாயமும் உபேயமும் எம்பெருமானே; சைதன்ய கார்யமான இந்த அத்தயவஸாயமொன்றே நமக்கு வேண்டியது—என்று அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினாயிற்று. *

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
முதல் திருவந்தாதி உரை
முற்றுப்பெற்றது.

முதல் திருவந்தாதி.

அடிவரவு:—

1. வைய மென்று பார் நெறி அர னென்றந் திசை,
மயங்கவலம் பொரு மண்ணும் வாய் செளி.
2. செலி விய லவரவர் முதல் பழு தடியும்,
நான்றமுலை மாலும் பெற்றார் நின் றறியும்.
3. அறியுந் தழும்பிரு விரலொடு உரை பெழு,
மலையால் கையவல மிறையுந் தெளிது புரி.
4. புரி யிமை நகர மென்னொரு ஆறிய,
முரண் வகைய றாரு மிடந்த பெருவில் குன்றனை.
5. குன்று திருமகளும் மனமாசு தமருகந்து,
ஆமே பண்புரி வாரிசுருக்கி, கழலொன்று
மகிழலகு அரியபுல னெளிதில்.
6. எளி தென்மர் சென்ற லாவ மவன்றமர்,
பேரே அபனின்ற தொழுதுமல ரடைந்த
சரண வுலகும்.
7. உலகும் புணர்மரு தோளவனை நயவேன்,
வினையாலடர் காலை பெயரு முணர்வாரார்,
பாலன் சொல்லுந்தனை நன்றுபிணி.
8. நன் றன்பாழி புகழ்வா யேற்றான், காப்புண்ண
வழிநின்று வேங்கடமு மிடரார், கொண்டனை
படுத்த ஆளமர்வென்றி.
9. ஆள் படையாரும் வரைகுடை பிரானுன்,
படிகண்டு நீயு மினியார் நாடினும், எனக்காவார்
வரத்தால்வளி ஊனக்குரம்பை.
10. ஊன வாளுகி வயிறழல செற்றெழு, நாவாயில்
திறம்பாது பிடி பொன் உள னோர் வை.

ஸ்ரீ.
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

முதலாழ்வார்களுள்

பூதத்தாழ்வார் அருளிச்செய்த

இரண்டாந்திருவந்தாதி.

பெருமாள்கோயில்

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி

அருளிய

“ திவ்யார்த்த தீபிகை ” யென்னும்

உரையுடன்,

சென்னை M. R. கோவிந்தஸாமி நாயுடுவால்,

மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்,

அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

விபவவநி

1929.

(Registered Copy Right)

ஸ்ரீமான் உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள்.

திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி விரிவுரை	...	3	0	0
திருப்பாவையின் விரிவுரை	...	1	0	0
சை காலிகோ பைண்ட்	...	1	4	0
காச்சியார் திருமொழி விரிவுரை	...	1	8	0
சை காலிகோ பைண்ட்	...	1	12	0
பெருமாள் திருமொழி விரிவுரை	...	1	4	0
சை காலிகோ பைண்ட்	...	1	8	0
திருச்சந்த விருத்தத்தின் சை	...	1	10	0
திருமலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாகிபிரான், கண்ணிறுண் சிறுத்தாம்பு—இவற்றின் விரிவுரை } சை காலிகோ பைண்ட்	...	1	0	0
சை காலிகோ பைண்ட்	...	1	4	0
பெரிய திருமொழி விரிவுரை 1,2 பத்துக்கள்	...	3	0	0
முதல் திருவந்தாதி விரிவுரை	...	1	8	0
திருவெழுக்கற்றிருக்கையும், திருமடல்களும் விரிவுரை	...	2	4	0
திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி	சை	2	0	0
இராமாநுசு நூற்றந்தாதி	சை	0	12	0
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	...	0	4	0
ஸ்ரீவசுநபூஷணஸாரம்	...	1	0	0
முருகத்தமையின் தெளிவுரை	...	0	6	0
ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரத்தின் தெளிவுரை	...	0	12	0
ஸுதர்சனசுதாகம் மிகத்தெளிவான தமிழரை	...	1	0	0
சேஷாவதாரச் சிறப்பு	...	0	2	0
மஸ்காரத்தத்துவம்	...	0	2	0
ஸ்தோத்ரவ்யாக்யான சோதகம்	...	0	8	0
ப்ரணவாதிகாரத்தத்துவம்	...	0	4	0
வாதஸல்யார்த்த விவரணம்	...	0	2	0
விதவாவபக வித்வம்ஸம்	...	0	4	0
உபந்யாஸரத்தமாலா (கரந்த விபி) ஸம்ஸ்கிருத பாஷை	...	0	6	0
பாதுகாஸஹஸ்ராவதார தத்துவம்	...	0	4	0
தேனுங்குலிபிப் பிரகாரங்கள்.				
ஸ்ரீவாதாராஜஸ்தவம் ஸ்ரீஸ்தவம் இவற்றின் விஸ்தாரமான மணிப்ரவான வியாக்கியானம் } அதிமாநுஷஸ்தவத்தின்	...	1	8	0
சை	...	0	12	0
திருப்பல்லாண்டு விரிவுரை	...	0	4	0
ஆசார்ய ஹ்ருதய மூலம்	...	0	8	0
ரஹஸ்ய மூலம்	...	0	6	0

இன்னும் பல புஸ்தகங்களும் உள்ளன.

ஸ்ரீ:
பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஸ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பொதுத் தனியன்கள்.

(நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது.)

ஜிஹ்வே லேகயாஸூத்ரம் ஷ்ஷுப்தாபிநிஸாரம் வம் ।

யஸ்ய ஸ்ரீபுஷ்பம் வஸ்ய ரமயஜாமாதரம் முனிம் ॥

[ஸ்ரீஸரஸேச தயாபாத்ரம் தீபத்தயாதி குணர்ணவம்.
யதீந்த்ராப்ரவணம் வந்தே ரமயஜாமாதரம் முனிம்.]

(ஆழ்வான் அருளிச்செய்தவை.)

லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பா + வஸ்ய ரமயஜாமாதரம் ॥

யோநிஸ்யமயஸ்யஸ்தவம் + ராமாநுஜஸ்ய சரணே சரணம் ப்ரபத்யே.

[லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பா + வந்தே குருபரம்பரம்.
யோ நித்யமச்சுத + ராமாநுஜஸ்ய சரணே சரணம் ப்ரபத்யே.]

(ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.)

மாநா பிநா யுஸ்தயை + ஸ்ரீமாமுனிம் ॥

[மாதா பிதா யுவதயை + ப்ரணமாமி மூர்த்தநா.]

(ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது)

ஹ்ருதம் ஸரஸ்ய + ஸ்ரீமதுராமுனிம் ॥

[ஹ்ருதம் ஸரஸ்ய + ஸ்ரீமதுராமுனிம் ப்ரணமாமி நித்யம்.]

மாணருளாலே தோன்றிய பரபக்தி தசையை அடைந்துள்ள ஜ்ஞாநவிசேஷத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்தபுவித்து, அத்திருமா லுக்கு சேஷமான விபூதியை ஸ்வாதந்த்ரமென்றும் அந்யசேஷ மென்றும் பிரமிக்கிற அஜ்ஞாநயிருள் நீங்கும்படி பூமி முதலிய பதார்த்தங்களைத் தகளி முதலியனவாக உருவாப்படுத்திக்காட்டி; உபய விபூதியுத்தன எம்பெருமானே சேஷியென்றும், அவ னுக்கு சேஷமாயிருப்பதே ஆத்ம ஸ்வரூபமென்றும் அவனது திரு வடிகளிற் செய்யும் கைங்கரியமே புருஷார்த்தமென்றும், அதனைக் கைப்படுத்தித் தரும் உபாயமும் அவன் திருவடிகளே யென்றும் நிஷ்கர்ஷித்துப் பேசினார்;

இத்திருவந்தாதியில் பூதத்தாழ்வார்—கீழ்ம பொய்கையாழ்வா ரோடுகூட யிருந்து எம்பெருமானுடைய குணங்களை யறுபயித்த தனால் அவனது அருளாலேவந்த தமது பரபக்தியானது பரஜ்ஞாந தசையை அடையும்படி பரிபக்குவமாகி வளர, பரஜ்ஞாநதசையை யடைந்த அந்த ப்ரேம விசேஷத்தாலே எம்பெருமானது தன்மை களை முழுவதும் ஸாக்ஷாத்கரித்தபுவித்தார். தம்முடைய அந்த அநுபவத்தை நாட்டிலுள்ளாரும் அறிந்து அநுஸந்தித்து வாழ் மாறு இப்பிரபந்த ரூபமாக வெளியிட்டருளினார். ...

[பிரபந்த சாரம்.]

“கடன்மல்லைக் காவலனே பூதவந்தே
காசினிமே லைப்பசியி லவிட்டநாள்வந்
திடர்கடியுந் தண்கோவ லிடைகழிச்சென்
றினையிலலா மூவருமாயிசைந்தேறிற்க
நடுவிலும்மிலொருவருமன் றறிபாவண்ணம்
நள்ளிருளில் மால்நெருக்க நந்தாநூனச்
சுடர்விளக்கேற்றிய வன்பேதகளியான
நொடைநூறுமெனக்கருள் செய் துலங்கியே.”

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாந்திருவந்தாதி தனியன் உரை.

[திருக்குருகைப்பிரான் பின்னானருளிச்செய்த
தனியன்.]

(இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா.)

என்பிறவி தீர விறைஞ்சினே னின்னமுதா
அன்பே தகளி யளித்தானே—நன்புகழ்சேர்
சீதத்தார் முத்துக்கள் சேருங் கடன்மல்லைப்
பூதத்தார் பொன்னங் கழல்.

பதவுரை.

இன் அமுது	{ மதுரமான ஆ அம்ருதமாக	கடன்மல்லை	{ திருக்கடன் மல்லைத் தலத்தில் திருவவதரித்த
அன்பே தகளி அளித்தான்	{ “அன்பே தக ளியா” என்று தொடங்கும் திவ்ய ப்ரபந் தத்தை யருளிச் செய்தவரும்	பூதத்தாரை	பூதத்தாழ்வாருடைய
		பொன் அம் கழல்	{ பொன்போலழகிய திருவடிகளை
நன் புகழ் சேர்	{ நல்ல கீர்த்தி சேர்ப்பெற்று	என் பிறவி தீர	{ எனது பிறவித்துயர் நீங்கும்படி
சீதத்து ஆர் முத்துக்கள் சேரும்	{ குளிர்ச்சி பொருந் திய முத்துக்கள் சேர்ந்துள்ள	இறைஞ்சி னேன்	{ வணங்கினேன்.

* * *—பூதத்தாழ்வாரை வணங்கினால் பிறப்பது மிறப்பதுமா
கிற ஸம்ஸாரம் தொலைந்து மோகனம் வலித்தமாமாகையால் அவரை
வணங்கினேனென்கிறார். 1. “தொண்டர்க் கமுதுண்ணச் சொன்

மாலைகள் சொன்னேன்” என்னுமாபோலே பத்தாம்ருதமாகத் திருவந்தாதிப் பிரபந்தத்தை அருளிச்செய்தவரும் விலகாணமான திருக்கடல்மலைத் திருப்பதியில் திருவவதரித்தவருமான பூதத் தாழ்வாரை வணங்கினே னென்றாராயிற்று. 1. “அமுதன்ன சொன்மாலையேத்தித் தொழுதேன்” என்று இவ்வாழ்வார்தாமே அருளிச்செய்தலால் “இன்னமுதா அன்பே தகளியளித்தான்” என்றது நன்கு பொருந்தும். “அளித்தானே” என்றவிடத்துள்ள இரண்டனுருபு [ஐ] பிரித்து பூதத்தார் என்றவிடத்துக் கூட்டப் பட்டது; அளித்தானைய பூதத்தாரை என்றபடி. பூதத்தாரை— உருபுமயக்கம்; பூதத்தாருடைய என்று பொருள்.

நன்புகழ்சேர் என்பதும் முத்துக்கள்சேரும் என்பதும் கடன் மல்குக்கு விசேஷணங்கள். தலசயனத்துறைவாரையும் பூதத்தாழ் வாரையும் தன்னிடத்துக் கொண்டிருப்பதே கடல்மலைக்கு நன் புகழாவது. சீதம்—வடசொல்; குளிர்ச்சி. முத்துக்குக் குளிர்ச்சி இயல்பு. முத்துக்கள் என்ற பன்மைக்குச் சேர ஸ்வாரஸ்யமாக ஒரு பொருள் கூறலாம்; மூன்றுவகை முத்துக்கள் இத்தலத்தி லுண்டு; கடலில் தோன்றும் முத்து, 2. “வானவரால் வணங்கப் படும் முத்து” என்னப்பட்ட எம்பெருமானாகிற முத்து, இவ் விபூதியிலிருந்துகொண்டே முத்தர் என்னும்படியாகவுள்ள [கரை கடந்த முத்தான] பூதத்தாழ்வாராகிற முத்து—ஆக மூன்று வகை முத்துக்கள் சேருங் கடன்மலையாம்.

பூதத்தார்—வடமொழியில் “ஊ—உ—ஸ்தாபா.” [பூ—ஸ்தா யாம்] என்கிற தாவவடியாகப் பிறந்தது பூதம் என்னுஞ் சொல். ஸத்தைபெற்றது என்று பொருள். எம்பெருமானுடைய திருக் குணங்களை யறுபயித்தே ஸத்தைபெற்றாரென்னுங் காரணம்பற் றிப் பூதத்தாழ்வாரென்று திருநாமமாயிற்றென்றுணர்க. திருவாய் மொழியில் (5—2—1) “கடல்வண்ணன் பூதம்” என்றவிடத்து வியாக்கியானங்களில் இப்பொருள் விளங்கக் காண்க. ... *

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பூதத்தாழ்வார் அருளிச்செய்த

இரண்டாந்திருவந்தாதி.

[பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர் இயற்றிய திவ்யார்த்ததீபிகையுடன் கூடியது.]

அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக *

இன்புருகு சிந்தையிதேரியா *—நன்புருகி

ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன் நாரணற்கு *

ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்.

(க)

ஞானம் தமிழ் புரிந்த நான்	{ பகவத்விய ஜ்ஞானத்தைத் தருமதாய் தாவிட பாஷா ருபமான திருவந்தாதிப் பிரபந்தத்தை (உலகத்தார்க்கு) விரும்பி வெளியிட்ட அடியேன்,	இன்பு உருகு சிந்தையி திரி ஆ	{ (பகவத் விஷயத்தின்) இனிமையாலே நீர்ப்பண்டமாக உருகுகின்ற மனமானது (விளக்குக்கு) இடப்படுகிற திரியாகவுங் கொண்டு
அன்பே தகளி ஆ	{ (பரபத்தியின் ஆரம்பதசை யான) ஸ்வேஹம் தகளியாகவும்	நன்பு உருகி நாரணற்கு	{ ஆத்மாவும் உருகப்பெற்று ஸ்ரீமத் நாராயணனுக்கு
ஆர்வமே நெய் ஆக	{ (அந்த ஸ்வேஹம் மூலமாகப்பிறந்த) அபிதிவேசம் நெய்யாகவும்	ஞானம் சுடர் விளக்கு ஏற்றினேன்	{ பரஜ்ஞானமாகிற பிரகாசமான தீபத்தை ஏற்றினேன்.

* * *—தகளியாவது—நெய்க்கும் திரிக்கும் ஆதாரமாயிருக்கிற அகல். (தாளி என்று உலகவழக்கு.) அன்பைத் தகளியாகவும்

ஆர்வத்தை நெய்யாகவும் இன்புருகு சிந்தையைத் திரியாகவும் கொண்டு எம்பெருமானுக்கு ஞானச்சுடர் விளக்கு ஏற்றினேனென் றென்றார். அன்பு ஆர்வம் இன்பு என்றவையெல்லாம் பகவதவிஷயத்தில் தமக்குண்டான அறாக விசேஷங்களேயாம். அறாகத்தில் கணுக்கணுவான அவஸ்தாபேதங்கள் உண்டாகையால் அவற்றைத் திருவுள்ளம்பற்றி அன்பு என்றும் ஆர்வம் என்றும் இன்பு என்றும் சப்தபேதங்களை யிட்டுச் சொன்னபடி. ஆகவே, எம்பெருமானது திருவருளால் தமக்கு அப்பெருமான் விஷயமாகத்தோன்றியுள்ள பரிதியின் நிலைமைகளைத் தகளியும் செய்யும் திரியுமாக உருவகப் படுத்தி, ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்குப் பரஜ்ஞானமாகிற சுடர் விளக்கையேற்றி அடிமைசெய்யப் பெற்றேனென்று மகிழ்ந்து கூறினாராயிற்று.

எம்பெருமானிடத்தில் எனக்கு அறாகமானது கணுக்கணு வாக ஏறி வளர்ந்துசெல்லப் பெற்றதனால், அவ்வறாகம் உள் ளடங்காமல் இத்தமிழ்ப்பாசரங்களை வெளியிடத் தொடங்கு கின்றேனென்பது பரமதாற்பரியம்.

உலகத்தில் ஒரு விளக்கு ஏற்றவேணுமானால் தகளியும் செய்யும் திரியும் இன்றியமையாதனவாம்; இவ்வாழ்வார் ஏற்றுகிற ஞானவிளக்கானது லோகவிலக்ஷணமானதால் லோகவிலக்ஷண மான தகளியையும் செய்பையும் திரியையுங்கொண்டு ஜ்வலிக் கின்றதுபோலும். பகவதவிஷய அறாகத்தின் வெவ்வேறு நிலைமைகளே இவையாயின. உலகில் பதார்த்தங்கள் பிரகாசிப் பதற்காக விளக்கேற்றுவர்; இவரும் ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்கள் பிரகாசிப்பதற்காக விளக்கேற்றினர்.

“நன்புகுதி” என்றவிடத்து, நன்பு என்று ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞானநாதங்களுடையதாகையாலும் எம்பெரு மானுக்கு அந்நயர்ஹ சேஷபூதமாகையாலும் ஆத்மா நல்ல வஸ்து என்ற காரணத்தினால் நன்பென்று இவர் ஆத்மாவுக்குப் பெயரிட்டவர்போலும். நன்பு என்பது குணப்பெயராயினும் “தஜுணலாரதூதூதஜுலவெஸஃ பூரஜிவஸ” [ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம்.] என்ற ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரக்ரீயையாலே ஆத்மவாசகமாகக்

குறையில்லையென்க. தமிழர் பண்பாகுபெயர் என்பர். நாரணன்— நாராயணன் என்பதன் சிதைவு.

இவ்வாழ்வார் ஞானத்தமிழ்புரியத் தொடங்கும்போதே ‘ஞானத் தமிழ்புரிந்த’ என்று இறந்தகாலத்தாற் கூறினது—தம்மைக் கொண்டு கவிபாடுவிக்க விரும்பிய எம்பெருமான் ஸத்யஸங்கல்ப னாகையாலும், எம்பெருமானது திருக்குணங்களைப்பற்றிப் பாசரங் கள் பேசித் தலைக்கட்டியே தீரும்படியான தம் உறுதியினாலும் இப்பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டியாய்விட்டதாக நினைத்தென்க. இதனைத் தமிழர், தெளிவினால் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலாமூலமைதி யென்பர். ... (க)

ஞானத்தால் நன்குணர்ந்து நாரணன்றன் நாமங்கள் *
தானத்தால் மற்றவன்பேர் சாற்றினால் *—வானத்
தணியமர ராக்குவிக்கு மல்தன்றே * நங்கள்
பணியமரர் கோமான் பரிசு. (உ)

நாரணன் தன்	{ ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய	தானத்தால்	{ (ப்ரோமத்தின் முடிவெல்லை யான) ஸ்தானத் திலே கின்று
நாமங்கள்	{ (திருமேனி முதலியவற்றிற்கு வாசகமான) திருநாமங்களையும்	சாற்றினால்	{ அநுஸந்தித்தால், நமக்கு பந்துக்களாயும் எப்போதும் கைங்கர்ய பார்க்களாயுமுள்ள நித்யஸூரிகளுக் குத்தலைவனான எம்பெருமா னுடைய தன்மையாவது,
மற்று	{ மற்றும்	நங்கள் பணி அமரர் கோமான் பரிசு	
அவன் பேர்	{ அப்பெருமா னுடைய (விபூதி விஸ்தாரங்களுக்கு வாசகமான) திருநாமங்களையும்		
ஞானத்தால்	{ (ப்ரோமரூபமான) ஜ்ஞானத்தாலே	வானத்து அணி அமரர் ஆக்குவிக்கும் அஃது அன்றே	{ பரமபதத்திற்கு அலங்காரமான நித்யஸூரிகளாக (நம்மை)ச் செய்துவைக்கு மதுவேயாம்.
நன்கு உணர்ந்து	{ உள்ளபடியறிந்து		

* * *—நான் இப்பிரபந்தமுகத்தால் பகவந்நாமங்களை அது ஸந்தித்து அவனதருளால் நித்யஸூரிகள் பெறும் பேற்றைப் பெறப்போகிறேனென்பதைப் பொதுப்படையான சொல்லாலே வெளியிடுகிறார். பகவந்நாமங்களை நன்றாக அறிந்து அன்புடன் யாவர் சொல்லுகின்றனரோ, அன்னவர்களை அநந்த கருட விஷ்வக்வேந்திகளான நித்யஸூரிகளோடொப்பப் பணிகொள் றுதலன்றோ எம்பெருமானுடைய தொழில் என்கிறார்.

எம்பெருமானுக்குப் பல்லாயிரம் திருநாமங்களுண்டு; அவற் றில், திருமேனி முதலியவற்றுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் என்று ஒரு வகுப்பும், விபூதியிஸ்தாரங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் என்று மற்றொரு வகுப்பும் கொள்ளத்தக்கன. பூர்வதஸவகுகாஃ, புண்டரீகாகுகாஃ, பீதாம்பரஃ, சார்ங்கீ, சக்ர பாணி. இத்தாதி திருநாமங்கள் முந்தின வகுப்பைச்சேர்ந்தவை; லோகாத்யகுகாஃ, ஸுராாத்யகுகாஃ, ஜகத்பதி: இத்தாதி திருநாமங்கள் பிந்தினவகுப்பைச் சேர்ந்தவை. ஆக இவ்விருவகுப்புகளையுந் திருவுள்ளம்பற்றி, முதலடியில் “நாரணன்நன் நாமங்கள்” என்றும், இரண்டாமடியில் “மற்றவன் பேர்” என்றும் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. அன்றியே, நாரணனுடைய நாமங்களை நன்றாகவுணர்ந்து அவனுடைய அந்தப் பெயர்களை அன்பு முற்றி வாய்விட்டுச்சொன்னால்—என்று பொருள் கொள்ளவுங்கடும்: அப்போது, கீழ்விவரித்தபடி வகுப்புபேதம் கொள்ளவேண்டா.

தானத்தால்—ஸ்தாநம்’ என்னும் வடசொல் தானமெனத் திரிந்தது எல்லை நிலத்தைச்சொன்னபடி. அன்பினுடைய எல்லை நிலத்திலே நின்று என்க. சாற்றதல்—சொல்லுதல். சுற்றடியில், நங்கள் என்பதும் பணி என்பதும் தனித்தனியே அமரரிடத்து அக்வயிப்பன. பணியமரர்—எப்போதும் பணிவதையே இயல்வாக வுடைய அமரர். பரிசு—வெகுமதியுமாம்; நித்யஸூரி ஸாம்யத்தை வெகுமதியாக அளிப்பன் என்றவாறு. (உ)

பரிசு நறுமலரால் பாற்கடலான் பாதம் *

புரிவார் புகப்பெறுவர் போலாம் *—புரிவார்கள்

தொல்லமரர் கேள்வித் துலங்கோளிசேர் தோற்றத்து *

நல்லமரர் கோமான் நகர்

(ரு)

பால் கடலான் பாதம்	{ கந்திராப்தி நாதனுடைய திருவடிகளை	கேள்வி	{ (கண்ணல்காண முடியாமல்) காதாத்திராம் கேட்டுக்கொண் டிருக்கக்கடிய தும்
பரிசு நறு மலரால்	{ செவ்விகுன்றாத பரிமளம்மிக்க புஷ்பங்களைக் கொண்டு	துலங்கு ஒளி சேர் தோற்றத்து	{ மிகவிளங்குகின்ற ஒளிபொருத்தித் தோன்றுதலை யுடையதுமான
புரிவார்	{ விரும்பித் தொழுமவர்கள்,	நல் அமரர் கோமான் நகர்	{ நித்யஸூரி நாதனுடைய திவ்யநகரமான பரமபதத்தை
புரிவார்கள் தொல் அமரர்	{ ஸாதநாதுஷ்டாந பார்களான (இந்திரன் முதலிய) பழைய தேவர்களுக்கும்	புகப்பெறுவர் போலாம்	{ அடையப் பெறுவர்கள்.

* * *—ஸமயத்தில் ஆசிரிதர்களுக்கு வந்து உதவுகைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து திருக்கணவளார்தருளும் திருக்குணத்தி லீடுபட்டு அப்பெருமானது திருவடிகளிலே நல்ல மலர்களைக் கொண்டு ஸமர்ப்பித்து ஆரதிக்குமவர்கள் பரஞ்சோதியான பரம பதத்திலே சென்று புகப்பெறுவர்: இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் அப்பரமபதத்தை இன்னமும் காதால் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார் அப்பரமபதத்தை இன்னமும் காதால் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார் களையொழியக் கண்ணல் கண்டு சேரப்பெற்றார்களில்லை; அப்படி தேவர்கட்கும் அரிதான பரமபதத்தை அந்நய ப்ரயோஜனரான பக்தர்கள் அடையப்பெறுவர் என்கிறார்.

“புகப்பெறுவர்போலாம்” என்றவிடத்து ‘போல்’ என்பது ஒப்பில் போலியாய் வந்தது வடமொழியில் 1. “கிழிவவிறியு ராணா” இத்தாதி ஸ்தலங்களில் இவசப்தம்போலே வாக்யாலங் காரமென்க.

புரிவார்கள்தொல்லமரர் கேள்வி—புரிவார்களான தொல்லம ருணி-முழுகுவது முக்கைப்பிடிப்பது ஜபிப்பது முதலிய ஸாதநா துஷ்டாநங்களைச் செய்பவரான தேவர்கள்; அவர்களுடைய செவிப்புலனுக்குமாதிராம் இலக்கானதேயன்றி, கட்புலனுக்கு

சாஸ்தார்களில் பரமபதத்தைப்பற்றிச் சொல்லுமிடத்து “சுகுசு-நகுஜம் கசுஸூநம் விஷ்ணு-ஹாதநம்” [ஸூர்யன் அக்னி முதலிய கடர்ப்பொருள்களிற்காட்டிலும் மிக விஞ்சி விளங்குவது] என்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால் ‘துலங்கோளி சேர் தோற்றத்து’ என்றார். (௩)

நகரிழைத்து நித்திலத்து நாண்மலர்கொண்டு * ஆங்கே
திகழுமணி வயிரம் சேர்த்து*—நிகரில்லாப்
பைங்கமல மேந்திப் பணிந்தேன் பனிமலரான் *
அங்கம்வலங் கொண்டா னடி. (

நகர்	{ என்னுடைய கெஞ்சை எம்பெருமான் வாழக்கூடிய திருமண்டபமாக அமைத்து	நிகர் இல்லா	ஒப்பில்லாத
இழைத்து		பைங் கமலம்	{ பக்தியாகிற அழகிய தாமரைப்பூவைத் தரித்துக்கொண்டு
நித்திலத்து	{ (அதிலே) ஸ்நேஹ மாகிற முத்தை செவ்விருள்ருத் புறவிதழாக அமைத்து	பனி மலரான்	{ குளிர்த்த தாமரைப் பூவிற் பிறந்த பிராட்டியை வலமார்பினில் வைத்துக்கொண் டிருக்கும் பெருமானுடைய
நான் மலர்	கொண்டு	அங்கம் வலம்	கொண்டான்
நிகழும் மணி	{ ஸங்கம் காமம் என்ஊர் கல்ல மாணிக்கத்தையும் வயிரத்தையும் அல்லியும் தாதுமாக வைத்து	அடி	திருவடிகளை
வயிரம்	சேர்த்து	பணிந்தேன்	வணங்கினேன்.

அரசர்களை ஆரந்தப்படுத்த விரும்பும்புமவர்கள் தாமரைமுதலிய நல்ல புஷ்பங்களைக்கொண்டு பணிவதுபோல, தாமும் எம்பெருமானை நல்லதொரு புஷ்பமிட்டுப் பணிந்தமை சொல்லுகிறார்மேலே-
நிகரில்லாப் பைங்கமலமேந்திப் பணிந்தேன் என்று. சாஸ்த்ரங்களில் “ஊயிர்வாரா பூயிர் வுஷ்டம் வுஷ்டிஜி யநிமு ஹம் வாவ-ஹி” தடியா வுஷ்டம் கூரீராவுஷ்டம் விசெஷதஃ|| ஜ்ஞாநம் வுஷ்டம் தவஃவுஷ்டம் ய்ஞாநம்வுஷ்டம் ததெயவது வாக்ஷிஷ்டவியம் வுஷ்டம் விஷ்ணுஃ ப்ரீதிகாநம்வெசஃ” [அஹிம்ஸை, இந்த்ரிய நிக்ரஹம், ஸர்வபூததயை, பொறுமை, ஞானம், தபஸ், த்யாகம், ஸத்யம் என்னுமியை யெட்டும் எம்பெருமானுக்கு பரீதிகரமான எட்டுவகைப் புஷ்பங்கள்] என்று சொல்லியிருப்பதுபோல, இங்கு இவ்வாழ்வார் பகவத்கிஷ்ய பக்தியை நிகரில்லாத தாமரைப் பூவாகக் கருதுகின்றனர். தாமரைப்பூவென்றால் அதற்குப் புறவிதழ் அகவிதழ் முதலானவை இருக்குமே; அவற்றின் ஸ்தானங்களிலே ஸ்நேஹம் ஸங்கம் காமம் என்கிற பக்தியின் பருவ விசேஷங்களை யிட்டுப் பேசுகிறீனாத்து, அவற்றையும் நேரே சொல்லாமல் முத்தம் மணியும் வயிரமுமாக உருவகப்படுத்திப் பேசுகின்றார். “நிகரில்லாப் பைங்கமல” மென்றது பொற்கமலத்தையாகையால் அதற்கிணங்க முத்தையும் மணியையும் வயிரத்தையும் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. முதலடியில், மலர் என்றது மலரிதழைச் சொன்னபடி; ஆகுபெயர். புறவிதழின் ஸ்தானத்திலே முத்தாகச் சொல்லப் பட்ட ஸ்நேஹமும், அகவிதழின் ஸ்தானத்திலே மாணிக்கமாகச்

ஆய் மலர் கொண்டு	{ (பகவானுக்கு ஏற்கும்படி) ஆராய்ந்த புஷ்பங்களை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு	ஒதி	{ இடைவிடாமற் சொல்லிக்கொண்டு
ஆர்வம் செறிந்த மனத்தர் ஆய்	{ பக்திமிகுந்த மனத்தை யுடையராதி	ஏத்தும்	துதிக்கின்ற
செவ்வே அறிந்து	{ (எம்பெருமானுக்கும் தமக்குமுள்ள முறைமையை) நன்றாக அறிந்து	பெரும் தவத்தோர்	{ மஹா பாக்யசாலிகள்
அவன்தன் பேர்	{ அப்பெருமானது திருநாமங்களை	கார் ஒதம் வண்ணன்	{ கருங்கடல் வண்ணனை அப்பெருமானுடைய திருவடிகளை
		காண்பர்	{ கண்டு அநுபவிக்கப் பெறுவார்கள்.

* * *—பகவத் விஷயமானது அப்பொழுதைக்கப்பொழுது ஆராவமுதமான விலகாண விஷயமென்பதையும், சப்தாதிவிஷயங்கள் இகழ்த்தக்கவை யென்பதையும் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டு, செவி வாய் நன் முக்கு உடலென்னும் ஐம்புலன்களையும் வெளியிஷயங்களில் ஓடவொட்டாமல் உள்விஷயமாகிய பகவத் விஷயத்திலேயே உபயோகப்படுத்தி, 1. “சென்பக மல்லிகை யோடு செங்கழுநீர் நிருவாட்சி எண்பகர் பூவும் கொணர்ந்தேன்” என்றாற்போலே எம்பெருமானுக்கு உரிய நல்ல புஷ்பங்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு ருஜுவானபத்தியையுடையராய் அப்பரமனுடைய திருநாமங்களை யுபயோகிக்கும்படியான பாக்கியம் எவர்களுக்குள்ளதோ, அவர்கள் அப்பெருமானுடைய திருவடிகளைக் கண்டநுபவிக்கப் பெறுவார்கள் என்றாராயிற்று. இத்தால், கீழ்ப்பாசரத்தில் “நின்னடியை யாரோதவல்லாரழிந்து” என்றது—இப்படி செய்யமாட்டாத தார்தோன்றிகளைப்பற்றின வார்த்தை யென்பது விளங்கிற்றும்.

தவம்—பாக்கியம். (சு)

கழலேதேது வாய்மடித்துக் கண்கழன்று * மாற்றார் அழலேதேத சிந்தையரா யஞ்ச *—தழலேதேத போராழி யேந்தினான் பொன்மலர்ச் சேவடியே * ஓராழி நேஞ்சே யுகத்து. (எ)

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-7-10.

ஆழி நெஞ்சே ஆழ்ந்த மனமே!,
(முன்பு தீர்விக்கரமாவதாரம் செய்தருளினபோது)

கழல் எடுத்து { திருவடிகளை உயரத் தூக்கினவனாயும்,

மாற்றார் { எதிரிட்ட நமசி முதலானவர்கள்

அழல் எடுத்த சிந்தையர் ஆய் அஞ்ச { பயாக்கி கொளுந்தின நெஞ்சையுடைய வர்களாய் நடுங்கும் படியாக

வாய் மடித்து { உதட்டை மடித்துக் கடித்துக்கொண்டு.

கண் சுழன்று { (பார்க்கிற பார்வையிலேயே அவ்வெதிரிகள் சுருண்டு விழும்படி) கண்கள் வட்டமிட

தழல் எடுத்த போர் ஆழி { நெருப்பை யுமிழ்கிற, போர் செய்யவல்ல திருவாழி யாழ்வானே

வந்தினான் { தரித்தவனாய் பிருக்கிற எம் பெருமானுடைய

பொன் மலர் சே அடியே { அழகிய மலர்போன்ற திருவடிகளையே,

உகந்து ஓர் { விரும்பி அநுஸந்திப் பாயாக.

* * *—உலகளந்த பெருமானுடைய திருவடிகளையே உகந்து ஆசிரியத்திருக்கும்படி தமது திருவுள்ளத்திற்கு உரைக்கிறார்.

மாவலியினிடத்தினின்றும் தானம் வாங்கியவுடனே ஸ்ரீ விஷ்ணு திரிவிக்கிரமனாய் மூவடிமண்ணை அளக்கப்புக, அதைக் கண்ட மஹாபலிபுத்திரனான நமசிசென்பவன் ஓடிவந்து ‘இது என்ன?’ என்று வளருகிற திருவடியைத்தகைய, ஸ்ரீவிஷ்ணு ‘நீ ஏன் தகைகிறாய்? நான் தானம்வாங்கியதை அளந்துகொள்ள வேண்டாவோ?’ என்ன, ‘நீ செய்கிறது கபடமன்றோ?’ என்று நமசிசொல்ல; ஸ்ரீவிஷ்ணு ‘உன்னுடைய தகப்பன் யாசகபிரம சாரியாய் வந்த எனக்குத் தானம்பண்ணினது பொய்யோ?’ என்ன, நமசி ‘என்னுடைய பிதா உன்னுடைய மோசந்தெரியாமல் உன்வஞ்சனத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டான்’ என்ன, ஸ்ரீவிஷ்ணு ‘நான்செய்வதை வஞ்சகமென்று எதற்கு சொல்லுகிறாய்?’ என்ன, நமசி ‘நீ செய்வது வஞ்சனமன்றாகில், நீ முன்னே கேட்டபோ

திருந்த வடிவத்தைக்கொண்டு அளந்துகொண்டு போ' என்ன, ஸ்ரீவிஷ்ணு 'இது விகாரப்படுத்தன்மையுள்ள [எப்போதும் ஒரு தன்மையாயிராத] சரீரமாயிற்றே, முன்னைய வடிவத்தைக்கொண்டு எப்படி யளக்கமுடியும்?' என்ன, இப்படி ஸமாதானஞ்சொல்லவுங் கேளாமல் தான் பிடித்த திருவடியின் பிடியை விடாமல் உறுதியாயிருந்த நமுகியை வளர்ந்த திருவடியினால் ஆகாயத்திலே கொண்டுபோய்ச் சுழன்றுவிழும்படி செய்தானென்பெருமான்— என்கிற வரலாற்றைப் பெரியாழ்வார் 'என்னிது மாயம் என்னப்பனறிந்திலன், முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாயென்ன, மன்னு நமுகியை வானிற்சுழற்றிய, மின்னுமுடியனே!' (1—8—8) என்ற பாசுரத்தில் அதுஸந்தித்தருளினர்; அதனை இப்பாட்டில் சுருங்க அதுஸந்திக்கிறார். மாற்றார் என்று மாவலியின்மகனான நமுகி முதலிய விரோதிகளைச்சொல்லுகிறது. அவர்கள் கண்சுழன்று அழலெடுத்த சிந்தையராய் அஞ்சும்படி வாய்மடித்தான் எம்பெருமானென்க.

“தழலெடுத்த போராழியேந்தினான்” = சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்டு காரியங்கொண்டதும் த்ரிவிக்கரமாவதாரத்திலுண்டு. மாவலியானவன் வாமநனுடைய வடிவமுகாலும் மழலைச்சொல்லா லும் மனமகிழ்ந்து இவன் விரும்பியதைக்கொடுப்பதாக இருக்கும் போது அவனது குருவான சக்கிராசாரியன் அப்பிரீர்தது வடிவையும் வந்தவிதத்தையும் பேச்சையும் ஊன்றிப்பார்த்து 'இவன் ஸர்வேசுவரன், தேவகாரியஞ் செய்யும்பொருட்டு உன் ஸம்பத்துக்களையெல்லாம் பறித்துக்கொண்டுபோக வந்தான்' ஆகையால் நீ இவனுக்குத் தானம்பண்ணுவது தகுதியன்று; என்று தானஞ்செய்வதைத்தடுக்க, அவன் கேளாமல் தாரைவார்த்துத்தத்தஞ்செய்யப்புக, ஜலபாத்திரத்தின் துவாரத்திலே அந்த சக்கிராசாரியன் புருந்துகொண்டு ஜலத்தை விழவொட்டாமல் தடுக்க, ஸ்ரீவிஷ்ணு, த்வாரத்தைச் சோதிப்பவன்போலே தன் னுடைய திருக்கையிலணிந்த தர்ப்பவிதார்த்தின் துனியால் அவன் கண்ணைக் குத்திக்கலக்க, அவன் கண்ணையிழந்தவனாய் அங்கிருந்து வெளிப்பட, பின்பு மாவலியிடத்தில் நீரேற்றான் என்கிற வரலாறு ப்ரஸித்தமானதே; இதனைப் பெரியாழ்வார் அதுஸந்திக்கும்

போது 1. சக்கிரன் கண்ணைத் துரும்பால்கிளறிய சக்கரக்கையன்” என்றதனால் 2. “கருதுமிடம் பொருது கைநின்ற சக்கரத்தன்” என்கிறபடியே, திருமால் விரும்பிய இடங்களில் விரும்பினவடிவங் கொண்டு செல்லுந்தன்மையையுடைய திருச்சக்கரமே பவித்திர வடிவாய்நின்று சக்கிரன் கண்ணைக்கலக்கினதாக ஆசார்யர்கள் வியாக்கியானித் தருள்வதாலும், அதை யதுஸரித்து ஸ்ரீகூர நாராயண ஜீயர் தாரும் ஸுதர்சனசதகத்திலே [30] “கூதநயந நயவ்யூஹதி லக்ஷ்மீவவஸ்ய...வச்யபாரா” — [சக்கிரனுடைய கண்ணைக்கெடுத்த சக்கரம்] என்று அருளிச்செய்துள்ளதனாலும் இப்பாசுரத்தில் த்ரிவிக்கரமாவதார கதாதுஸந்தாரத்தில் ‘தழலெடுத்த போராழியேந்தினான்’ என்றது ஒக்கும்.

வாய்மடித்து—கோபத்தின் மிகுதியினால் “நாக்கைமடித்துப் பற்களைக் கடித்துக்கொண்டிருத்தல் இயல்பு. ‘கண்குழன்று’ என்றது எம்பெருமானுடைய கோபத்தினாலாகிய கண்குழற்சியைச் சொன்னதாகவுமாம், நமுகியின் பயத்தினாலாகிய கண்குழற்சியைச் சொன்னதாகவுமாம்.

மூன்றாமடியில் “சேவடியை” என்பதும் பாடம். சுற்றடியில், ஓர்—வினைமுற்று; திபானம்பண்ணு என்றபடி. (எ)

உகந்துன்னை வாங்கி யொளிநிறங்கொள் கோங்கை *
அகந்துளிர வுண்ணென்று ளாலி *—உகந்து
முலையுண்பாய் போலே முனிந்துண்டாய் * நீயும்
அலைபண்பா லானமையா லன்று. (அ)

உகந்து	(ஆதனையானவன்) யசோதைப் பிராட்டியைப் போல அன்புடையவனாக அபிரயஞ் செய்து	ஒளி நிறம் கொள் கொங்கை	(பால் விம்மியிருத்த லால்) ஒளிவிட்டு அழகுபெற்றுள்ள (தனது) ஸ்தனத்தை
உன்னை வாங்கி	(நீ துங்கும்போது வந்து) உன்னைத் துக்கியெடுத்து	அகம் குளிர உண் என்றான்	(‘குழந்தாய்’) மனமகிழ்ந்து உண்ணு’ என்று சொல்லி வாயிலே வைத்தான்;

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-8-7. 2. திருவாய்மொழி 10-6-8.

ஆனமையால்	ஆகையினாலே,		
அன்று	{ அவன் முலைதந்த அக்காலத்தில்	உகந்து	{ (பெறுப்பேறு பெற்றாற்போலே) மகிழ்ந்துகொண்டு
நீயும்	{ சிறுமுழந்தையான நீயும்	முனிந்து	{ (மனத்தில்) சீற்றங்கொண்டு
அலை	{ அலையெறிகிற [அதிசமான] உன் ஸௌலப்ப குணத்தினாலே	ஆவி	{ (அந்தப்பூதனையின்) உயிரை
முலை	{ மெய்யே ஸ்தனய உண்பாய் பானஞ்செய்பவ போலே	உண்டாய்	{ உறிஞ்சி உட்கொண்டாய்.

* * *—பேய்ச்சியின் முலைப்பாலை அமுதமாகவுண்ட கதையை அதுஸத்தித்து ஈடுபடுகிறார். கண்ணிராணிப்பெற்ற தாயான தேவகியினது உடன்பிறந்தவனுப் அக்கண்ணிரானுக்கு மாமனாகிய கம்ஸன், தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகிபுத்திரன் ஒளித்து வளர்த்துயறிந்து, அக்குழந்தையை நாடியுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுப் பல அசுரர்களை ஏவு, அவர்களில் ஒருத்தி யான பூதனையென்னும் ராசூலி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண் டிருந்த ந்ருஷ்ணசிகைமெடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்லமுயல், பசுவான குழந்தை அவ்வாக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப் பாதுகாக்கிற பாலனை யிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிசைச்சலிட்டுக்கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தானென்பது கதை.

வந்த பேய்ச்சி யசோகையான பாலனையோடு வந்தாளாகையாலே அவளுடைய பரிவுபெற்ற பரிவை ஏறிட்டுக்கொண்டது பற்றி 'உகந்து' எனப்பட்டது. 1. "ஒரு முலையை வாய்மடுத்த ஒரு முலையை நெருடிக்கொண்டு, இருமுலையும் முறைமுறையா ஏங்கியெங்கி யிருந்துணையே" என்னும்படியாகப் பால் கிம்மியிருந் ததனால் 'ஒளிநிறங் கொள்கொங்கை' எனப்பட்டது. 2. "நந்தன்

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-2-8. 2. பெரிய திருமொழி 10-4-1.

பெறப்பெற்றதாய்! நானுகந்துண்ணுமமுதே! எந்தை பெருமானே! உண்ணாய் என்னம்மம் சேமமுண்ணையே" 1. "உருகியென்கொங்கையின் தீம்பால் ஒட்டந்து பாய்த்திடுகின்ற; மருகிக் குடங்காலிருந்து வாய்முலையுண்ண நீவாராய்" என்று யசோதை ஆவலோடு சொல்லுமாபோலே பூதனையும் சொன்னமைதோற்ற 'அகங்குளிரவுண்ணென்றாள்' எனப்பட்டது. அவள் தாயான பாலனையிலே எவ்வளவு அன்பு அபிரயித்தாளோ, அவ்வளவு அன்பை இவளும் மகனான பாலனையிலே அபிரயித்தமைதோற்ற "உகந்து முலையுண்பாய்போலே" எனப்பட்டது. நற்றடியிலுள்ள "ஆனமையால்" என்பதை இரண்டாமடியிற் கூட்டிக்கொள்க.

அலைபண்பால்=இதன் அருமையான பொருள் குறிக்கொள் ளத்தக்கது. பண்பாவது குணம்; அலையெறிகின்ற குணம் என்றது-அளவுகடந்த குணம் என்றபடி. 2. "திருவாவெநவஸுபூஷம் நத்யுஜெயம் கயஹந" [மெய்யான அன்போடு வரவிட்டாலும் மித்திரன் என்கிற பாவனை கொண்டுவந்தாலும், அன்னவனையும் எான் எவ்விதத்திலும் விடமாட்டேன்] என்று உறுதியாகச் சொல்லியுள்ள எம்பெருமான் ப்ரீதிபாவனையோடு வந்த பேய்ச்சி னைக்கொன்றது ஏனென்றால்; அவளைக்கொண்டு உலகுக்கு நருயிரான தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதானது உலகமுழுமைக் கும் உயிரளித்ததாக ஆகிறபடியால், இந்த மஹாகுணத்தை வெளியிடவேண்டியே அவளைக்கொன்றானென்க. (அ)

அன்றதுகண் டஞ்சாத வாய்ச்சி யுனக்கிரங்கி *
நின்னு முலைதந்த விந்நீர்மைக்கு *—அன்று
வரன்முறையால் நீயளந்த மாகடல்குழ் ஞாலம் *
பெருமுறையா லெய்துமோ போர்த்து. (க)

அன்று	{ (பூதனை பிணமாக விழுப்படி நீ முலையுண்டு அவ ரையிரை முடித்த) அக்காலத்தில்	அது கண்டு	{ முலை கொடுத்த அவன் செத்துக் கிடந்த அச் செய்தியைக் கண் னாலே பார்த்தும்
-------	---	-----------	--

1. பெரிய திருமொழி 10-42. 2. திருவாய்மொழி.

அஞ்சாத	{ முலை கொடுக்கிற காமும் ஒருகால் செத்துப் போவோமோ! என்று பயப் படாத	இ நீர்மைக்கு { இந்தப் பெருங் குணத்திற்கு,
ஆய்ச்சி	{ யசோதைப் பிராட்டியானவன்	அன்று நீ { முன்பு நீ சிறந்த வான் முறை யால் அளந்த மா கடல் சூழ் ஞாலம் { உறவினாலே அளந்துகொண்ட கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகமானது
நின்று	தரித்தலின்று (அந்தப் பூதனையின் விஷத்திற்கு மாற்றாக)	பெரு { இன்னது பெரிய முறையால் { தென்று பார்க்கும் எய்துமோ { முறைமையில் ஒப்பாகப் பொருத்தமோ?
உனக்கு	{ உன்னிடத்துப் இரங்கி { பரிவுகொண்டு முலை தந்த { முலைகொடுத்த	

* * *—முலைகொடுக்கவந்த பேய்ச்சியானவன் பிணமாய் விழுந்துகிடந்தபடியைப் பார்த்த யசோதை 'இதென்ன உத்பாதம்!' என்று வெருண்டோட வேணுமேயல்லது, அணுகிவந்து முலை கொடுத்திருக்கக்கூடாது; 1. "பேய்ச்சி முலையுண்ட பின்னையிப் பிள்ளையைப் பேசுவ தஞ்சுவனை" என்று அஞ்சிக் காதவழி போடவேண்டியிருக்கவும் 2. "பேய்ச்சி பாலுண்ட பெருமானைப் பேர்ந்தெடுத்த ஆய்ச்சி முலைகொடுத்தாளஞ்சாகே" என்னும் படி அச்சமின்றி அணுகிவந்து உன்னை எடுத்தெனத்து முலை கொடுத்த பெருங்குணத்தை நோக்குங்கால், முன்பு நீ உலகஎந்த அரியபெரிய காரியத்திற்காட்டிலும் இக்காரியமே மிகப்பெரி தென்று சொல்லலாம்படி யிருக்கின்றதென்கிறார். இத்தால்—யசோதைப்பிராட்டிக்குக் கண்ணிராவிடத்துள்ள அன்பு அள வற்றதென்று கியத்து கூறிஞராயிற்று.

வரன்முறையால் நீ அளந்த—'வரன்' என்னும் வடசொல் (மகா னகரப்போலியினால்) 'வரன்' என்று கிடக்கிறது. 'சிறந்த தான்' என்றுபொருள். சிறந்த முறையாவது ஸ்வஸ்வாமிப்பாவ ஸம்பந்தம். உலகமுழுவதும் தன்னுடைய ஸொத்தாயும் தான் அதற்கும் ஸ்வாமிபாயு மிருக்கையாகிற சிறந்த ஸம்பந்த மிருக்கை யாலேயன்றோ தன்னை யழியமாரியும் அளந்துகொள்ள நேர்ந்தது.

1. பெரிய திருமொழி 10—7—8. 2. மூன்றாந்திருவந்தாதி—29.

அளந்தமாகடல்குழஞாலம்—முலைதந்த இந்நீர்மைக்குப் பெரு முறையால் எய்துமோ? = நீ மாகடல்குழம் ஞாலத்தையளந்த மஹாகுணமானது யசோதை அஞ்சாமல் முலைதந்த மஹா குணத் திற்கு ஈடாகமாட்டாது என்றவாறு. அதாவது—யசோதை முலை தந்த நீர்மையை ஒரு தட்டிலும் நீயளந்தமாகடல் குழஞாலத்தை ஒரு தட்டிலும் வைத்து நிறுத்துப்பார்த்தால் 1. "வெகுலொக்ய ராஜ்யம் வலகலம் வீதாயா நாவூயாதலாம்" [முவுலகுக்கடியும் வலிதைக்கு ஓளவும் ஈடாகாது] என்றற்போலே அஜகஜார்தரமா யிருக்குமென்பதாகக் கொள்ளலாம்.

பெருமுறையால் எய்துமோ பேர்த்து—பெருமுறையாவது—இது பெரிதா? அது பெரிதா என்று ஆராயும் வகை; அப்படி ஆராயுமிடத்து ஒப்பாகுமோ? என்கை. "பேர்த்து" என்ப தற்குப்பொருள் விசாரிக்கவேண்டா; வார்த்தைப்பாடு என்று கொள்ளலாம். (க)

பேர்த்தனை மாசகடம் பிள்ளையாய் * மண்ணிரந்து

காத்தனை பல்லுயிரும் காவலனே *—ஏத்திய

நாவுடையேன் பூவுடையேன் நின்னுள்ளி நின்றமையால் * காவலியேன் பட்ட கடை. (ய)

காவலனே	ஸ்வராகுகனே!	பல் உயிரும்	{ எல்லா ஆத்மாக்களையும்
பிள்ளை ஆய்	{ சிறு குழந்தையா யிருந்து	காத்தனை	{ ரகழித்தருளினாய்;
மாசகடம்	{ (அஸுராவேச முன்ன) பெரிய வொருவண்டியை	நின்	{ (இப்படி ரகுகளுன) உன்னை
பேர்த்தனை	{ கட்டழியும்படி உதைத்துத் தள்ளினாய்;	உள்ளி நின்றமையால்	{ (ஆசாயிக்கத் தக்கவ னாக) மனப்பூர்வ மாக எண்ணி யிருப்பதனால்
மண்	பூயியை	ஏத்திய நா உடையேன்	{ உன்னைத் துதிப்ப தையே ஸ்வபாவ மாகவுள்ள நாகை யுடையவனா யிருக்கிறேன்;
இரந்து	{ (மஹாபலியினிடத் தில்) யாசித்துப் பெற்று		

(திருவடியாலே குளிரத்தடவி)

1. ஸ்ரீராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம்—சிறியதிருவடி வார்த்தை.

உடையேன்	(அர்ச்சிப்பதற்கு உரிய) புஷ்பம் சுளையு முடையவ னாயிருக்கிறேன் ;	பட்ட	{ வெருகாலமாக அடைந்துள்ள
அடியேன்	(ஆனபின்பு) உனக்கு அடியவனா யிருக்கும் பெரும் பதவியைப் பெற்றிருக்கிற நான்	கடை கா	{ தாழ்வுகளை போக்கியருள வேணும்.

* * *—முதலாழ்வார்களுக்குப் பெரும்பாலும் எம்பெருமா
னுடைய விபவாவதாரங்களுள் க்ருஷ்ணாவதாரமும் த்ரிவிக்கிரமாவ
தாரமும், அர்ச்சாவதாரங்களுள் திருவேங்கடமலையும் அடிக்கடி
வாய்வெருவும்படியா யிருக்குமென்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

பிள்ளையாய் மாசகடம்பேர்த்தனை=ஸ்ரீகிருஷ்ணனாக அவ
தரித்த தான் நந்தகோபர் திருமானிகையிலே ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்
புறத்திலே தொட்டிலிலிடிக் கண்வளர்த்தப்பெற்று (யசோதை
யும் யமுனைநீராடப்போய்) இருந்தகாலத்து, கம்ஸனுலேவப்பட்ட
அஸூரனொருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசித்துத் தன்மேல்
விழுந்து தன்னைக் கொல்லமுயன்றதையறிந்த பகவானான தான்
பாலுக்கு அழுதிர பாவனையில் தன் சிறியதிருவடிகளை மேலே
துக்கியுதைத்து அச்சகடத்தைச் சிந்திப்பிடுமாக்கின வரலாறு
அறிக.

பிரானே! யசோதைப்பிராட்டியைப்போல உன்னிடத்து
எனக்கு அதிகமான ப்ரேமம் இல்லாவிட்டாலும் 'ஆசுரபிக்கத்
தக்கவன் நீதான்' என்கிற எண்ணத்தைப்பெற்று உன்னை ஆசுரபிப்
பதற்கு உரிய ஸாமக்ரிகளைப் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டிருக்கிற
நான் இனி உன்னருளுக்கு இலக்காகக்கடியவன் ; இதுவரையில்
எனக்கு நேர்த்திருந்த தேவதார்தரபஜனம், உபாயார்தரப்பற்று,
ப்ராயோஜனார்தர விருப்பம் முதலிய பொல்லாங்குகளைத் தவிர்த்து
இனி பென்னைக் காத்தருளவேணும் என்றாராயிற்று.

பேர்த்தனை, காத்தனை—முன்னிலைபொருமை இறந்தகால வினை
முற்றுக்கள். 'ஏத்திய' என்னும் இறந்தகாலப் பெயரெச்சம் கால
முணர்த்தாது தன்மையுணர்த்திற்று. கா—வினைமுற்று. (ஹ)

கடைநின் றமரர் கழல்தொழுது * நாளும்
இடைநின்ற விற்பத்த ராவர் *—புடைநின்ற
நீரோத மேனி நெமோலே * நின்னடியை
யாரோத வல்லா ரவர். (கக)

(பாடும் ஸம்ஸாரிகளானவர்கள்)	புடை நின்ற	(இவ்வுலகைச்)
அமரர் கடை	நீர் ஓதம்	சூழ்ந்து கிடக்கிற
நின்று	மேனி நெடு	கடல்போன்ற
	மாலே	திருமேனியை
நாளும்		யுடைய
		ஸர்வேச்வரனே !,
கழல்	நின் அடியை	உனது திருவடிகளை
தொழுது		
(பரமாத்மம் பெறமாட்டாமல்)		
இடை நின்ற	ஒத வல்லா	அநுஸந்திக்கவல்லவர்
இன்பத்தர்	ரவர் ஆர்	ஆரோன
ஆவர்		முண்டோ ?
		(யாருமில்
		லையே!.)

* * *—பெரும்பாலும் இவ்வுலகத்தவர்கள் தேவதார்தர
பஜனஞ்செய்து சுவையற்ற அற்பபலன்களைப்பெற்று அநர்த்தப்
படுகின்றனரேயென்றி உன்னையுணர்ந்து ஆசுராயித்து உஜ்ஜீவிப்பவர்
யாருமில்லையே ! என்று வருந்திப் பேசுகிறார்.

கடைநின்றமரர்கழல்தொழுது=அமரர்கடைநின்று கழல்
தொழுது என்க. கடையாவது மனைவாசல்; தேவதார்தரங்களின்
மனைவாசலிலே நின்று என்றது—அவர்களை ஆராதித்தமை கூறிய
வாறு. இனி, தொகுத்தல் விகாரமாகக்கொண்டு, “கடைநின்ற+
அமரர்” என்று பிரித்து, ‘தாழ்ந்த தெய்வங்களின் காலிலே
விழுந்து’ என்பதாகவும் பொருள்கொள்ளலாம். இடைநின்ற
விற்பத்தராவர்—எம்பெருமானைப் பணிந்தவர்க்குக் கிடைக்கக்
கூடிய பரமபதாறுபவமொன்றே உத்தமமாகையாலும், அதற்குக்
கீழ்ப்பட்ட ஸவர்க்காறுபவம் முதலிய பலன்களெல்லாம் இடைக்
கட்டாதலாலும்; தேவதார்தர பஜனம் பண்ணுவார்க்கு அப்படியி
ப்பட்ட சூத்ரபலன்களே கிடைக்குமாதலாலும் “இடைநின்ற

28

இரண்டாந்திருவந்தாதி.

இன்பத்தராவர்” என்னப்பட்டது. இன்பமென்றதும் ப்ரமித்த வர்களின் கருத்தாலேயாம். ‘ஆவர்’ என்பதற்கு எழுவாய் வரு வித்துக்கொள்க. ... (கக)

அவரிவ ரென்றில்லை யரவணையான் பாதம் *

எவர்வணங்கி யேத்தாதா ரெண்ணில் —பவரும்

சேழுங்கதிரோ னெண்மலரோன் கண்ணுதலோ னன்றே *

தொழுந்தகையார் நாளும் தொடர்ந்து. (கஉ)

எண்ணில்	{ “எம்பெருமானே ஆச்ரயித்து ஸ்வரூபவிரித்தி பெறுகிறவர்கள் ஆரார்?” என்று) ஆராயுமளவில்	பவரும் செழு கதிரோன்	{ பரவின அழகிய ஆயிரங்கிரணங் களையுடையவ னான ஸூரியனும்
அவர் இவர் என்று இல்லை	{ இன்னார்தாம் ஆச்ரயிப்பவர்கள், இன்னார் ஆச்ரயிக் காதவர்களென்று ஒருவாசியில்லை;	ஒன் மலரோன்	{ அழகிய (திருநாபிக் கமல) மலரை இருப்பிடமாக வுடைய பிரமனும்
அரவு அணையான் பாதம்	{ சேஷசாயியான அப்பெருமா னுடைய திருவடிகளை	கண் முதலோன்	{ கெற்றிக்கண்ணான ருத்ரனும் (ஆகிய, காட்டிலுள்ளவர்களால் ஆச்ரயிக்கப் பெற்றவர்களென்று பிரசித்தரான இவர்கள்) நாளும் நான்தோறும்
வணங்கி எத்தாதார்	தொழுது துதியாதவர்கள்	தொடர்ந்து தொழும் தகையார்	{ அப்பெருமா னெழுந்தருளி யிருக்கின்ற இடத்தைத்தேடி ஆச்ரயிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள வர்களன்றோ?
எவர்	{ யாவர்? (ஒருவருமில்லர்.)	அன்றே	

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், தேவதாந்தரபஜனம் பண்ணுமவர்கள் அந்ர்த்தப்பட்டுப்போவதை யருளிச்செய்தார்; ‘ஆனால் அந்த தேவதைகளை ஆச்ரயிக்கலாகாதோ? இந்த்ரசந்த்ரருத்ராதிகளும் மேம்பட்ட தேவதைகளாகத்தானே சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர்’ என்று நினைப்பார்க்கு உத்தரமாக இப்பாட்டருளிச்செய்கிறார். எம்பெருமானுருவியே தொழுது உஜ்ஜீயிப்ப

தில் நம்மோடு அந்த தேவதாந்தரங்களோடு ஒரு வாசியில்லையான பின்பு தேவாதேவனை ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தொழுவதே அனைவர்க்கும் கடமையாமென்பது இதனாலுணர்த்தப்பட்டதாம்.

கீழ்ப்பாட்டில் “நெடுமாலே! நின்னடியையாரோதவல்லார்?” என்று சொல்லிவைத்து இப்பாட்டில் “அரவணையான் பாதம் எவர் வணங்கி யேத்தாதார்?” என்றது முரண்படுமன்றோவென்று சங்கிக்கவேண்டா; எம்பெருமான் திருவடியைத் தொழுது துதித் தலைக் கடமையாகவுடையராகாதவர்கள் யாவர்? என்பதே இப் பாட்டின் நோக்கமாகும். ஆகவே, எல்லாரும் எம்பெருமானைத் தொழுதேத்தக் கடமைப்பட்டவர்களென்று ஸ்வரூபயோக்யதையை உணர்த்துமிப்பாசரமும், இந்த ஸ்வரூபத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணுவாரில்லையே யென்றுரைத்த கீழ்ப்பாசரமும் முரண்படா. இப்பாட்டின் பின்னடிகளில், ஸூரியன் பிரமன் சிவன் முதலானவர்களும் நாடோறும் தொடர்ந்து தொழுவதாகச் சொல்லியிருந் தாலும், இவ்வுலகத்தவர்கள் பெரும்பாலோர் தொழுது கெட்டுப் போகின்றனரேயென்னும் வருத்தம் ஆழ்வார்க்குப் பெரிதுமுண்டு.

தொடரேடுத்த மால்யானை சூழ்கயம் புக்கஞ்சி *

படரேடுத்த பைங்கமலங் கொண்டு * அன்—றிடரேக்க

ஆழியான் பாதம் பணிந்தன்றே * வானவர்கோன்

பாழிதா னெய்திற்றப் பண்டு. (கங)

தொடர் எடுத்த மால் யானை	{ காற்சங்கிலியை முறித்துக் கையிற்கொண்டு பதறியோடுந் தன்மையதான மதயானையானது	படர் எடுத்த பை கமலம் கொண்டு	{ மலர்ந்து ஒங்கியிருக்கிற அழகிய தாமரைப்பூவை (எம்பெருமா னுக்கு ஸமர்ப்பிப் பதற்காக)க் கையிற்கொண்டு
சூழ் கயம் புக்கு	{ (கரைகாண வொண்ணாதபடி) விசாலமாயிருந்த பொய்கையிலே இழிந்து	அன்று இடர் அடுக்க	{ அந்த நிலையிலே (முதலையின் வாயிலகப்பட்டு விடுவித்துக் கொள்ளமுடி யாத) பெருந் துன்பமுண்டாக

அஞ்சி	{	(செவ்வியழிவதற்கு முன்னே இந்த மலர்களை எம்பெருமா னுக்கு ஸமர்ப் பிக்க முடியாமற் போய்விடுமோ வென்று) மனம் பதறி,	பணிந்து அன்றே	{	(கியானித்து) வணங்கியதனா லன்றே
ஆழியான் பாதம்	{	(முதலையைத் துணிக்குங் கருவி யான) திருவாழி யைக் கையிலே தின எம்பெருமா னுடைய திருவடிகளை	தான் பண்டு	{	அந்த கஜேந்திரம் முற்காலத்தில்
			வானவர் கோன் பாழி	{	தேவாதி தேவனுடைய இருப்பிடமான பரமபதத்தை
			எய்திற்று		அடைந்தது.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “பவருஞ்செழுங்கதிரோ னெண் மலரோன் கண்ணுதலோனன்றே தொழுந் தகையார் நானுந் தொடர்ந்து” என்றருளிச் செய்ததில் அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த வர்களான தேவர்கள்தாம் எம்பெருமானை ஆசிரயிப்பதற்கு உரிய வரேயன்றி நம்போன்ற எளியவர் அப்பரமான அடையுந்தரத்தின ரன்றபோதும் என்பதாக ஒரு சங்கை பிறக்கக்கூடாமாதலால் எம் பெருமானை ஆசிரயிக்கும் விஷயத்தில் சிறியார் பெரியாரென்னும் வாசியில்லை; பிறப்பு முதலியவற்றால் தாழ்ந்தவர்களும் கூசாதே ஆசிரயிக்கலாமென்னும் விஷயத்தை நிலைநாட்டுதற்காக ஸ்ரீ கஜேந் திராழ்வானது செய்தியை அருளிச்செய்கிறார்களில்.

மஹாவிஷ்ணு பக்தனை இந்தரத்யும்பனென்னும் அரசன் வழக்கப்படி ஒருநாள் விஷ்ணுபூஜை செய்துகொண்டிருந்தபோது அகஸ்த்யமஹாமுனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள, அப்பொழுது அவ்வரசன் தன் கருத்து முழுவதையும் திருமாலைப் பூஜிப்பதில் செலுத்தியிருந்ததனால் அம்முனிவனது வருகையை அறியாதவ னாய் அவனுக்கு உபசாரமொன்றுஞ் செய்பாதிருக்க, அம்முனிவன் இப்படி அரசன் நம்மை அலக்ஷிபஞ் செய்தானென்று மாறாகக் கருதிக் கோபித்து, ‘நீ யானைபோலச் செறுக்குற்றிருந்ததனால் யானையாகக் கடவை’ என்று சபிக்க, அங்ஙனமே அவன் ஒரு காட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும் முன்செய்த விஷ்ணு

பக்தியின் மஹிமையினால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள்தோறும் ஆயிரம் தாமரை மலர்களைக்கொண்டு திருமாலை அர்ச்சித்துப் பூஜித்துவருகையில், ஒருநாள் பெரியதொரு தாமரைத் தடாகத் தில் அர்ச்சனைக்காகப் பூப்பறிப்பதற்குப்போய் இறங்கிற்று; முன் பொருகால் தேவலனென்னும் முனிவன் ஒரு நீர்நிலையில்நின்று தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தபோது அவனது காலைப்பற்றியிருத்து அதனாற் கோபங்கொண்ட அவனது சாபத்தாற் பெரிய முதலை யாய்க்கிடந்த ஹரிஹரிவென்னும் கந்தர்வன் அவ்யானையின் காலைக் கெளவிக்கொள்ள, அதனை விடுவித்துக்கொள்ள முடியாமல் கஜேந் திராழ்வான் ‘ஆதிமூலமே!’ என்று கூவியழைக்க, உடனே திரு மால் கருடாருடனாய் அப்பொய்கைக் கரையிலே அரைகுலையத்தலை குலைய விரைந்தெழுந்தருளித் தனது திருவாழியைப் பிரயோ கித்து முதலையைத் துணித்து யானையை அதன் வாயினின்று விடு வித்து இறுதியில் அதற்கு முக்தியை அருளினன் என்ற வரலாறு உணர்க.

“தோடரோதேத” என்று யானைக்குஇட்ட விசேஷணம் சாதி யியல்வைக்குறிப்பதாம். காலிலிட்ட விலங்கை முறித்துக்கையிலே கொண்டு யதேச்சையாகத் திரியுந்தன்மை யானைச்சாதிக்கு இயற்கை யென்க.

எம்பெருமானை ஆசிரயிப்பதற்கு இன்னார் ஆவார், இன்னார் ஆகார் என்கிற நியதியில்லாமை இப்பாட்டால் வெளியிடப்பட்ட தாயிற்று. (கங்)

பண்டிப் பெரும்பதியை யாக்கி * பழிபாவம்
கொண்டிருந்து வாழ்வாரைக் கூறாதே *—எண்டிசையும்
பேர்த்தகர நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகள் *
தீர்த்தகர ராமின் திரிந்து. (கச)

பேதைகள்	அவிவேகிகளே!	பழி பாவம் கொண்டு	{	தெரியாமல் விளையும் குற்றங் களையும் தெரிந்து செய்யும் குற்றங் களையும் மேன் மேலும்வளர்த்துக் கொண்டு
பண்டியை	வயிற்றை			
பெரு பதி	{	ஆக்கி	{	
	பெரிய ஊர்போலக் கண்டதையும் கொண்டு நிரம்பச் செய்து வளர்த்து			

இங்கு	இவ்வுலகில்	பேர்	திருநாமங்களை
வாழ்வாரை	{ வாழ்கின்ற ஸம்ஸாரிகளை	ஒதி	{ இடைவிடாது சொல்லிக் கொண்டு
கூறுதே	{ புகழ்ந்து பேசுகை தவிர்ந்து,	திரிந்து	{ திவ்ய தேசங்கள்தோறும் ஸஞ்சரித்து
எண் திசையும் பேர்த்த கரம் நான்கு உடையான்	{ (உலகளந்த காலத்தில்) எட்டுத்திக்குக் களையும் பேர்த் துப்போடும்படி விம்மி வளர்ந்த நான்கு திருத் தோள்களை புடையானை பெருமானுடைய	தீர்த்தகரர் ஆயின்	{ (உங்கள் ஸஞ்சாரத் தாலே நாடுமுழுவ தும்) பரிசுத்த மாம்படி செய்ய வல்லவராக ஆகுங்கோள்.

* * *—சிறியார் பெரியாரென்னும் வாசியின்றி யாவராலும் எம்பெருமான் ஆச்சரியக்கத் தக்கவனென்று கீழ்ப்பாசுரங்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதானபின்பு, ஸம்ஸாரிகளை ஸ்தோத்ராஞ்செய்து கொண்டு அதனால் இந்தப் பிரபஞ்சத்திலேயே உழன்றுகொண்டு தடுமாறாமல் அப்பெருமானைப் பணிந்து அவனது திருநாமங்களைச் சொல்லி அவ்வுழியால் நீங்கள் மாத்திரம் ஈடேறுவதோடு நில்லாமல் உங்களுடைய ஸஞ்சாரத்தாலே நாடு முழுதும் பரிசுத்தமாகும் படி செய்யுங்கோளென்று நாட்டாரை விளித்து உபதேசிக்கின்றார். கண்ட பொருளையுங்கொண்டு வயிற்றை நிரப்புவதற்காகப் பழி பாவங்களைச் செய்து வாழ்கின்ற ஸம்ஸாரிகளைத் துதிப்பவர் விவேகிகளல்லர், பேதைபர்களேயாவர் என்பது விளங்கப் 'பேதை கார்!' என விளிக்கின்றனர்.

"பெரும்பதியை" என்றவிடத்துள்ள இரண்டாம் வேற்றுமையுருபப்பிரித்து 'பண்டி' என்பதோடு கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. பண்டியென்று வயிற்றுக்குப் பெயர். அதனைப் பெரும்பதியாக்குவ தாவது வளர்ப்பதாம்; கண்டதையும் தின்றுதின்று ஏற்றச்சால் போலே வயிற்றை வைத்துக்கொண்டிருக்குமவர்களை நச்சிக் கவி பாடிக் காசுபெற்று வயிறுவளர்க்குந் தொழிலை விட்டுத்தொலையுங் கோளென்று முன்னடிகளாற் கூறினாராயிற்று. "பண்டு இப் பெரும்பதியை ஆக்கி" என்று பிரித்துப் பண்டு—அநாதிகாலமாக,

இப்பெரும்பதியை—இந்த ஸம்ஸாரத்தை, ஆக்கி—வளர்த்துக் கொண்டு என்றாரைக்கவுமாம்.

பழிபாவங்கொண்டு=கவனிப்பு இல்லாமையினால் அபுத்தி பூர்வமாகச் செய்யநேரும் பாவங்கள் பழியென்றும், வேணு மென்றே செய்யுந் தீக்குகள் பாவமென்றும் கொள்க. வயிற்றை நிரப்பவேண்டுவார்க்கு இவையித்தீனையும் செய்யவேண்டியவையா மன்றோ. இங்கு வாழ்வாரை=இந்தப் பிரபஞ்ச சுகத்தையே வாழ்வாக நினைத்திருப்பவர்களை என்றபடி. கூறுதேயென்னுமள வால் பரித்யஜிக்க வேண்டுமதைச் சொல்லிப் பின்னடிகளாலே பரிக்காஷிக்கவேண்டுமதைப் போதிக்கின்றார். உலகளந்த பெருமா னுடைய திருநாமங்களை யறுஸந்தித்துக்கொண்டு 1 "கண்டியூ ராங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று, மண்டினாய்யல்லால் மற்றையார்க் குய்யலாமே" என்றபடி திருப்பதிகள்தோறும் நடந் தால், 2. "தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள், தலை வணக்கிக் கைகூப்பி ஏத்தவல்லார் திரிதலால் தவமுடைத்துத் தரணிதானே" என்று குலசேகராழ்வாரும் 3. "நாதனை நரசிங்கனை நவின்னேத்து வாரக்ருமக்கிய பாதனாளி படுதலால் இவ்வுலகம் பாக்கியம் செய் ததே" என்று பெரியாழ்வாரும் அருளிச்செய்தபடியே உலக மெல்லாம் பவித்திரமாய்விடும் என்றவாறு. தீர்த்தகரர்—வடசொல்.

திரிந்தது வெஞ்சமத்துத் தேர்கடவி * அன்று

பிரிந்தது சீதையை மான்பின்போய் *—புரிந்ததுவும்

கண்பள்ளி கொள்ள வழகியதே * நாகத்தின்

தண்பள்ளி கொள்வான் றனக்கு.

(கரு)

வெம் சமத்து	{ கொடிய (பாரத) யுத்தத்திலே	அன்று	{ இராமனைத் திருவவதரித்த காலத்து
தேர் கடவி	{ (பார்த்தஸாரதி யாகித்) தேரை நடத்திக்கொண்டு	மான் பின் போய்	{ மாரீசனாகிற மாயமானின் பின்னே சென்று
திரிந்ததும்	அலைந்ததும்,		

1. திருக்குறள்தாண்டகம் 19. 2. பெருமான் திருமொழி. 10-5.

3. பெரியாழ்வார் திருமொழி. 4-4-6.

சேதையை பிரிந்ததும்	{ பிராட்டியைப் பிரிந்து அலைச்சற் பட்டதும்,	(ஆகிய இச்செயல்களையாவும்)	நாகத்தின்	{ திருவனந்தாழ்வான் மேலே குளிரப் பள்ளிகொண் டிருக்கவேண்டிய பெருமானுக்கு
கண்	தரையிலே		தண் பள்ளி	
பள்ளி	{ படுத்துக் கொள்ள		கொள்வான்	
புரிந்ததுவும்	ஆசைகொண்டதும்	அழகியதே	தனக்கு	ஏற்றவையோ?

* * *—எம்பெருமானுக்குள்ளின திருப்பதிகள் தோறும் திரியுங்கொள்ளென்று ஸம்ஸாரிகளை நோக்கிக் கீழ்ப்பாட்டில் உபதேசித்தார்; உண்டியே உடையே உகந்தோடித் திரியு மிம்மண்டலத்திலே இவருபதேசத்தை ஆதரிப்பார் ஆர்? அவரவர்களிடப்படி தங்களுடம்பைப்பேணிப் பேய்களாய்த்திரிய, 'ஐயோ! இப்பாவிகளுக்காக எம்பெருமான் கிருஷ்ணனாய்ப் பிறப்பதும் இராமனாய்ப் பிறப்பதுமாய்க்கொண்டு படாத அலைச்சல்கள் பட்டுப் பரிதபியா நிற்க இவர்கள் இப்படி உண்டு உடுத்துத்திரிகின்றார்களே!' என வருந்தின ஆழ்வார், அப்பெருமான் ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களிலே அதிஸுகுமாரமான திருமேனியோடே பட்ட மிறுக்குக்களை நினைந்துருகிப் பேசுகின்றார்.

கண்ணிராணய்த் திருவவதரித்துப் பாரதப்போரிலே பார்த்த ஸாரதியாயிருந்து எதிரிகள் விடுகிற அம்புகள் தன்மேலே படும்படி திருமேனிக்குக் கவசமும் தரியாதேகிடந்து அர்ஜுனன் சொன்னவிடத்திலே தேரை நடத்திக்கொண்டு பட்டபாடுகளை முதலடியிலே பேசினார். இராமனாய்த் திருவவதரித்துப் பித்தருவாக்பரிபாலக வியாஜத்தாலே காட்டுக்கெழுந்தருளி மாயமான் பிரிக்கப் பிராட்டியைப்பிரிந்து பட்ட வருத்தங்களை இரண்டாமடியிற் பேசினார். 1. “மெல்லணைமேல் முன்துயின்றா யின்றினிப் போய் விபங்கான மரத்தினீழல், கல்லணைமேல் கண்டயிலக் கற்றணையோ காகுத்தா கரியகோவே!” என்கிறபடியே கானகத்தில் கல்லும் முள்ளுமான விடங்களில் தரைக்கிடையிடந்து வருந்தினதை முன்றாமடியிற் பேசினார். ஆகிய இவ்வலைச்சல்கள் பட நேர்ந்த அவதாரங்கள் ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்வதற்காகச் செய்தவையாதலால் இவ்வலைச்சல்களும் ஸம்ஸாரிகளுக்காகப்

1. பெருமான் திருமொழி 9—3.

பட்டவையென்று திருவுள்ளம் பற்றுதல் பொருந்தும். நாகத்தின் தண்பள்ளி கொள்வான்தனக்கு அழகியதே = இவ்வலைச்சல்கள் எங்கே? அவனுடைய ஸுகுமாரமான திருமேனி எங்கே? மிதறு மெழுமெழுத்தோட வெண்ணெய் விழுங்கவேண்டியவன் வெம்பரல்களைக்கடித்தாற்போலே, மெத்தென்றேசேஷசயனத்திலே திருக்கண்வளர்ந்தருள வேண்டியவன் இவ்வலைச்சல்கள் படத் தகுமோ என்றவாறு.

அழகியதேயென்றது விபரீத லக்ஷணையினால் மிகவும் தகாதவையாக இருந்தனவென்ற பொருளைத்தரும். “அழகியவே” என்றும் பாடமுண்டு; அழகிய = அன்சாரியைபெறாத பலவின் பால் முற்று.

முன்றாமடியில், இடப்பொருளதான கண் என்னுஞ் சொல் இங்கு, தரையென்ற பொருளைத்தந்தது ... (கடு)

தனக்கடிமை பட்டது தானறியா னேலும் *
மனத்தடைய வைப்பதாம் மாலே *—வனத்திடரை
ஏரியாம் வண்ண மியற்றமிழு வல்லால் *
மாரியார் பெய்கிற்பார் மற்று (கக)

தனக்கு	சேதநனாகிய தனக்கு	ஆம்	தரும்;
அடிமை	சேஷத்வமென்பது	இவனுக்கு	இவ்வளவு ருசிமாதிராம்
பட்டது	{ அமைந்திருக்கின்ற தென்பதை	உண்டானால்	விரோதியைப்போக்கித்
தான்	{ தான் தெரிந்து அறியான்	தன்னைத்	தானே தந்தருள்வன்
வலும்	{ கொள்ள அசக்தனா யிருந்தாலும்	எம்பெருமான்;	அது எங்கனே
	(எம்பெருமான் தானாகவே)	யென்னில்;)	
மனத்து	மனத்திலே	வனம்	{ காடெழுந்து கிடக்கிற
அடைய	வந்துசேர்ந்தவளவில்	திடரை	{ மேட்டு கிவத்தை
மாலே	அப்பெருமானே	ஏரி ஆம்	{ (பெய்யும் மழைநீர் அப்பால் போகா
வைப்பது	{ இடங்கொடுத்து வைத்துக்	வண்ணம்	{ மல் தடையின்றி
	கொள்வது	இயற்றும்	{ வந்துபுகும்படி)
		இது அல்லால்	{ ஏரியாகக் குழி வெட்டுதல்
			{ செய்யக்கூடுமே
			யன்றி

மற்று	பின்னும்		
மாரி	மழைய		
பெய்கிறார்	{ பெய்யும்படி செய்விக்க வல்லவர்கள்	யார்	{ யாவருளர்? (மழை பெய்யவேண்டு வது பகவத் ஸங்கல்பத்தா லன்றோ?)

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடியே எம்பெருமான் எப்படி யாவது நம்மைப் பெறவேணுமென்றே பற்பல அவதாரங்களெடுத் துப் படாதன படுகிறபடியால் நம்மைத் திருத்திப் பணிகொள் ளுதல் அப்பெருமானுக்கே கடமையாயிருக்கும்; நாம் யாதொரு ஸாதநாதுஷ்டாநமும் செய்யவேண்டா; ஆனாலும் நம்மை மண் னும் மாமும் கல்லும் கரியும்போலே அசேதநப்பொருளாகப் படைக்காமல் சேதநப் பொருளாகப் படைத்துள்ளதனால் நாம் அறிவுபெற்றுள்ள வாசிக்காகச் செய்யத்தக்கதொன்றண்டு, அதா வது அவனைப் பெறவேணுமென்னும் ருசிமாத்திரம் நமக்கு இருக் கத்தகும். மற்றபடி பேற்றுக்கு உபாயமாக நாம் முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்தொன்றுமில்லை என்கிற ஸகல சாஸ்த்ராஸாரப் பொருளை வெளியிடுவதாம் இப்பாசாரம்.

இதில் முன்னடிகளுக்குப் பலவகையாகப் பொருள்கொள்ள இடமுண்டு. நம்மனத்தில் எம்பெருமான் வந்து தங்கும்படி விலக் காமையுடன் இருக்கவேண்டுமென நாம் செய்யக்கூடிய செயல்; அங்கே வந்து இடைவிடாது தங்கும்படி அப்பெருமானைச் செய் விப்பதென்பதோ நமக்கு இயலாது; ஆதலால், நமக்கு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் முற்றமுதிர உண்டாகாவிடினும், விலக்காமை என்கிற இவ்வளவுமாத்திரம் நம்மிடத்து உண்டானால் எம்பெருமான் அதனையே பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு நம்முடைய விரோதிகளைப் போக்கித் தன்னைத் தந்தருள்வன்—என்பதாகக் கொள்ளலாம்.

அன்றியே; அவ்வெம்பெருமான் சேஷி, தான் சேஷன் என்றறிவின்ற விவேகமில்லாதவனாகவே இச்சேதநன் இருந்தாலும், இவனுக்கு அப்பெருமானிடத்து ருசியில்லாமலிருந்தாலும், “படிபாடா அபிஸ்ரவ்யஸ்துதெவெகரொஜநாஃ” [பெரியோன் எந்த எந்தச் செயலைச் செய்கிறானோ அந்தச்செயலையே மற்றுள்ள ஸாமான்ய ஜநங்களும் செய்கிறார்கள்] என்றதற்கேற்ப, பெரியோர்

செய்யும் முறைமையைக்கண்டாகிலும் ஸர்வேச்வரனை ஹ்ருதயத் திலேகொண்டு இச்சேதநன் தியானிக்கக்கடவன்; இவ்வளவே கொண்டு எம்பெருமான் விரோதிகளைத் தொலைத்து ஸ்வப்ராப்தி யையும் செய்து தருவன்—என்பதாகவுங் கொள்வார். மற்றும் பலவகைகளுங் காண்க.

பின்னடிகளில் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ள த்ருஷ்டாந்த வாக்கியார்த்தத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தை உணர்ந்துகொண்டு அதற் கிணங்க முன்னடிகளின் ஆழ்ந்த கருத்தை அறிந்துகொள்க. காடெழுந்து மேடாயிருந்த நிலத்தைச் சீர்திருத்தி ஏரியாக வெட்டுகின்றோமாயின் இக்காரியம் மழைபெய்வதற்கு ஸாதந மாகமாட்டாது; நாம் ஏரி வெட்டுகிறோமென்பது கொண்டே பரஜந்யதேவன் மழைபெய்து விடுவனோ? மழை பெய்வதென்பது பகவத் ஸங்கல்பாதீநமாகையால், அப்படிப்பட்ட மழைக்கு ஏரி வெட்டுதல் உபாயமாகமாட்டாது. இஃது உலகநிற்க விஷயம். ஏரி வெட்டுதல் மழைபெய்வதற்கு உபாயமன்றாகில் வீணாக ஏரி வெட்டுவானேன்? என்று நினைக்கலாகாது; எப்போதாவது பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே மழை பெய்யுமாகில் அந்த மழை நீரை வனத் திடர் தாங்கிக்கொள்ளமாட்டாது; நாம் அந்த வனத்திடரைச் சீர்திருத்தி ஏரியாக அமைத்துவைப்போமாயின், மழை பெய்யும் போது வரும் தண்ணீர் அதிலே தங்குவதற்குப் பாங்காகும். ஆகவே, மழைநீர் பழுதுபடாமைக்காக ஏரி வெட்டுதலேயன்றி மழையைப்பெய்வித்தற்காகவன்று என்பது விளங்கும். இவ்வாறே, நாம் சேதநராகப் பிறந்துள்ள வாசிக்காக நம்முடைய நிலைமையைச் சீர்ப்படுத்திக்கொள்வதானது பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாக மாட்டாது; ஒருகால் பகவான் நம்மைத் திருவுள்ளம்பற்ற வருவா னாயின் அவனுடைய விஷயிகாரம் நம்மிடத்தில் நன்கு தங்குவதற் குப்பாங்காகும் நம்மை நாம் சீர்திருத்தி வைத்துக்கொள்ளுதல்.

திருத்தமுறாத சேதநரை வனத்திடரின் ஸ்தாநத்திலே கொள்க; அத்தேவஷாதிகளாலே தம்நெஞ்சைத் திருத்திக்கொள்வ தானது ஏரியாம் வண்ண மியற்றுகையாம்; பகவத்ப்ராப்தி கைபுகு தல் மாரிபெய்கையாம். ஆகவே நாம் செய்யும் ஸுக்ருதங்க ளெல்லாம்—நிர்ஹேதுகமாகவுண்டாகிற பகவத் விஷயிகாரத்தைத்

தாங்கிக்கொள்வதற்குமாத்திரம் உறுப்பாகுமேயொழிய, பகவத் விஷயீகாரத்தை நிர்ப்பந்தப்படுத்தி யுண்டாக்குவதற்கு உறுப்பாக மாட்டாதென்று சேதநக்ருத்யங்களின் அறுபாயத்வம் ஸ்தாபிக்கப் பட்டதாயிற்று இப்பாட்டில்.

சேதநக்ருத்யமொன்றும் உபாயமன்றாகில், சேதநன் மனம் போனபடியேயெடுத்து திரியலாமன்றோ என்று சிலர்சங்கிப்பதற்கும் இடமில்லாமை காட்டப்பட்டது இதில். சாஸ்த்ரங்களுரைத்த நல் வழியில் நாம் இருந்துகொண்டு கர்த்தவ்யங்களை உபாயத்வ புத்தியின்றியே அறுஷ்டிக்கவேண்டியது ஆவச்யகமே; ஆனால் நாம் நல்ல காரியங்களைச் செய்திருக்கிறோமாகையால் நமக்கு பகவத் விஷயீகாரம் விளைந்தே திருமென்று அதற்கு இதை ஸாதநமாகப் ப்ரதிபத்திபண்ணியிருக்கப் பார்த்தியில்லை. 1. “எந்நன்றி செய்தேனா என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே” என்றே மஹான்கள் அறு ஸந்திப்பர்களாதலால் நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலேயே எம்பெருமான் நம்மை விஷயீகரிக்கிறானென்றும், நாம் செய்து போரும் நன்மைகள் ஒன்றுக்கு உபாயமாகையின்றியே ஸ்வயம் ப்ரயோஜந ரூபங்களென்றும் அறுதியிட்டிருக்கவேணும்.

ப்ரபத்தியை உபாயமாகச் சில ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் கொள்வது பிசகோ? எனின்; அன்று. இவ்விடத்திலே ஸாரமாகச் சொல்லுவோம். கேண்மின்;—கடலிலே வலைவீசி மீன் பிடித்து ஜீவிப்பானொரு செம்படவன் ஒருநாள் மீன்களிடையே விலையுயர்ந்த ரத்னமொன்று கிடைக்கப்பெற்றான்; அதனுடைய மதிப்பை அவன் அறியமாட்டாதவனாதலால் 2. மாமதியம் திளைக்குங் கொடிமானிகை சூழ்தெருவில் செழுமுத்து வெண்ணெற்கெனச் சென்று முன்னில் வளைக்கை றுளைப்பாவையர் மாறுமா போலே, அந்த ரத்னத்தைக் கொண்டிபோய் ஒரு வியாபாரியிடத்திலே மிகக்குறைந்த விலை கூறி விற்ப்பிட்டான். அந்த வியாபாரி, தான் ரத்னத்தின் மதிப்பு நன்குணர்ந்தவனாகையாலும் வியாபாரமே ஜீவிகையாகவுடையனாகையாலும் அவன் அதைக்கொண்டு போய் ஒரு மஹாராஜனிடத்திலே கிராமமாக அதற்குள்ள விலை

1. திருவாய்மொழி 10—6—8.

2. பெரிய திருமொழி 8—8—7. வேடசிகள் முத்துக்களைக்கொணர்ந்தாழி செல்லுக்கு விற்குர்களாம் திருநாங்கூரில்.

கூறி உயர்ந்த விலைக்கு விற்ப்பிட்டான். பிறகு அந்த மஹாராஜன் அந்த ரத்னத்தைத் தான் விற்பனை செய்ய நினைப்பதே அதனைப் பெரியதொரு ஹாரத்திலே இணைத்து ஸ்வயம் போக்யமாக அமைத்துக்கொண்டான். ஆக இச்செய்தியில் ஒரு ரத்னத்துக்கே மூன்று தன்மைகள் உண்டாயின; அற்ப விலைக்கு மாறுதல் உள்ள விலைக்கு மாறுதல், விலைக்கு ஆட்படாமல் ஸ்வயம் போக்யமாகக் கொள்ளப்படுதல் என மூன்று வகைகள் ஒன்றுக்கே அதி காரிபேதத்தால் கூடினாற்போலே, நாம் செய்யும் ஸுக்ருதங்களுக்கும் இங்ஙனே மூன்று தன்மைகள் கூடும்; ரத்னத்தின் மதிப்பை அறியமாட்டாது அதனை அற்பவிலைக்குவிற்ப் செம்படவன்போலப் ப்ரபத்தியின் சீர்மையை அறியமாட்டாத சிற்றறிவாளர் [அதமாகிகாரிகள்] ப்ரபத்தியைக்கொண்டு ஐச்வர்யகைவல்யாதி கூஷாத்ர பலன்களைக் கொள்வர்; ரத்னத்தைக் குறைந்த விலைக்குக்கொடாதே தகுந்த விலைக்குக் கொடுக்கும் வியாபாரியைப்போன்ற மத்யம அதிகாரிகள் ப்ரபத்தியை மோக்ஷஸாதநமாக அபிமானித்து கூஷாத்ர பலன்களைக் கொள்ளாதே மோக்ஷபலனைக் கொள்வர். ரத்னத்தை ஒன்றுக்கும் ஸாதநமாக்காதே ஸ்வயம் போக்யமாகக் கொள்ளும் மஹாராஜனைப் போன்ற உத்தமாதிகாரிகள் ப்ரபத்தியை ஒன்றுக்கும் ஸாதநமாகக் கோலாதே ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகக்கொண்டு வர்த்திப்பார்கள். மஹாராஜனுடைய நிலைமையை விரும்பாதே வியாபாரியின் நிலைமையை விரும்பி ப்ரபத்தியை ஸாதநமாகக் கொள்வார் அங்ஙனமே கொள்க.

“ஸ்ரோ|| ரதம் யீவா ஹஸ்தஸ்ய ஸ்ய 8-விஷ்ணு வஸிஷ்டாடிபெஸ
தப்யதம் வணிகஜா வஸம்வடிபு ப்ராஸ்தோதி 8-விஷ்ணு வஹு||
வஸதெநுதப்யதி வஸாவ-ஹஸ்தஸ்தாம், ப்ராப்ய ஸ்யம்
கொறுதாம்

தி.த்யம் வ-விஷ்ணுதாஸம்வெதி, தப்யம்ந்யாயம் ப்ரவதாவவி||”
என்று ஸம்ப்ரதாய வரித்தாஞ்ஜநத்திலே சொன்னோம்.

தோட்டம் சமைத்து மாம்பழம் பயிர் செய்வார்களில் அப் பழங்களை அரைகுறை விலைக்கும் அளவான விலைக்கும் விற்பாரு முண்டு; விற்காதே ஸ்வபோகத்துக் குறுப்பாகக் கொள்வாரு

முண்டு. ஒரு மாம்பழந்தானே ஒருத்தனுக்கு உபாயமாயும் ஒருத் தனுக்கு உபேயமாயும் ஆகாநின்றது. உபாயமாகக் கொள்ளுமவ னுடைய தாழ்வும் உபேயமாகக் கொள்ளுமவனுடைய உயர்வும் உலகறிந்ததே. அதுபோலே, நம்முடைய நற்கிரிசைக்கு உபா யத்தன்மையும் உபேயத் தன்மையும் உண்டாயிருக்கச் செய்தே உபேயத் தன்மையையே பாராட்டி உத்தமாதிகாரி கோஷ்டியில் புகாதே உபாயத் தன்மையைப் பாராட்டி அதமகோஷ்டியில் புக நினைப்பாரை நாமேன் விலக்குவோம்?

இப்பாட்டில், முன்னடிகட்கும் பின்னடிகட்கும் ஸங்கதி எங்ஙனையென்னில்; சேதநன் ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை நன்கு தெரிந்துகொண்டு, தானே நல்ல முயற்சிகளைச் செய்து அவை ஸாதநமாக எம்பெருமானைப் பெறவேண்டுமென்று சொல்ல வேண்டியிருக்க அப்படி சொல்லாமல், தனக்கு ஸ்வரூபவுணர்ச்சி இல்லாமற்போனாலும் எம்பெருமான் தானாகவேவந்து விஷயிகரிக்கு மளவில் அதனை விலக்காதவளவே அமையுமென்று முன்னடிகளிற் சொல்லப்பட்டதே, இது பொருந்துமோ? ஸாதநாநுஷ்டாநமில் லாமல் ஸாத்யம் கைபுகுமோ? என்று சங்கை உண்டாக, த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலே அந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரங் கூறுவன பின் னடிகள் என்க.

இப்பாசரத்தின் அழகிய ஆழ்பொருள்களை இன்னமும் விரித்துரைக்க வேண்டியிருந்தும் விரிவுக்கு அஞ்சி நிற்கின்றோம்.

மாற்று ரியலாவார் வானவர்கோன் மாமலரோன் *

சுற்றும் வணங்குந் தொழிலாளை *—ஒற்றைப்

பிறையிருந்த செஞ்சடையான் பின்சென்று * மாலைக்

குறையிரந்து தான்முடித்தான் கொண்டு.

(க௭)

வானவர்	தேவர்கட்குத் தலைவனான இந்திரனும்	சுற்றும் வணங்கும் தொழிலாளை	பக்கங்களிற் சூழ்ந்து கொண்டு ஆசிரியப் பதற்கேற்ற செஷ்டிதங்களை யுடையனான
கோன்	(எம்பெருமானது) சிறந்த (திருநாபிக்) கமலத்தை இருப்பிடமாக வுடைய பிரமனும்	மாலை	எம்பெருமானை

ஒற்றை பிறை இருந்த செம் சடையான்	{ ஒருகலாமாத்திரா மாண சந்திரனைத் தரித்த சிவந்த சடையாட்டைய ருத்ரன்	தான் முடித்து கொண்டான் { தான் விறைவேற்றிக் கொண்டான்; (ஆனபின்பு)
பின் சென்று	அறுவர்த்தித்து	இயல் ஆவார் { ஆசிரயிக்கலாம்படி தகுதியுடையவர்
இரந்து	{ (பல்லைக்காட்டி) யாசித்து	மற்று ஆர் { அந்த ஸர்வேச் வரனைத்தவிர வேறயாவர்?.
குறை	தனது குறையை	

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடி உபாயோபேயங்களிரண் டும் தானையாயிருக்கிற எம்பெருமானே ஆசிரயணியன்; அவனைத் தவிர்த்து மற்றையோரை ஆசிரயித்தால் நம்மை அடிமைகொள்ள வல்ல சக்தி அவர்களுக்கில்லாமையாலும், ஆசிரயணியரென்று ஸாமான்யர் பிரமிக்கக்கூடிய சில்லரைத் தெய்வங்களும் ஸ்ரீமந் நாராயணனை அடிபணிந்தே தம்தம் குறைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ளக் காண்கையாலும் அப்பரமபுருஷனே ஆசிரயிக்கவுரியன் என்ற ராயிற்று.

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கட்குத் தலைவனான இந்திரனும், திருமாலினது திருநாபிக் கமலத்தை வாழிடமாகவுடைய பிரம னும் நேராகநின்று கிட்டமாட்டாமையாலே சுற்றுப் பக்கங்களில் நின்றாகிலும் தம்முடைய அபிமானம் நீங்கி எம்பெருமானை ஆசிர யிக்கும்படியைக் கூறுவன முன்னடிகள்.

பக்கங்களிலே நிற்கவாவது தைரியமுண்டாயிற்று இந்திரற்கும் பிரமற்கும்; அவ்வளவும் தைரியமில்லாத சிவபிரான் பின்புறத் திலேசென்று நின்றனுகொண்டு யாசித்துத் தன் குறையை [ப்ரஹ்ம ஹத்யாசாப நிவ்ருத்தி முதலியவற்றை]த் தீர்த்துக்கொள்ளும் படியைக் கூறுவன பின்னடிகள்.

தகஷமுனிவனது சாபத்தால் கூடியமடைபவனுய்க் கலை குறைந்துவந்து சரணமடைந்த சந்திரனை, சிவபிரான் முடியின் மீதுகொண்டு வரமளித்துப் பாதுகாத்ததனால் ஒற்றைப் பிறை யணிந்த செஞ்சடையான் எனப்பட்டான். .. (க௭)

கோண்ட துலகம் குறளுருவாய்க் கோளரியாய் *
 ஒண்டிறலோன் மார்வத் துகிர்வைத்தது *—உண்டதுவும்
 தான்கடந்த வேழலகே தாமரைக்கண் மாலொருநாள் *
 வான்கடந்தான் செய்த வழக்கு (கடி)

குறன் உரு ஆய்	{ வாழ்நாடியாய் (மாவலியிடஞ் சென்றுயாசித்து)	வழ் உலகே	எல்லாவுலகங்களையும்
உலகம்	{ பூமி முதலிய லோகங்களை	உண்டதுவும்	{ (பிரளயங் கொள்ளாதபடி) திருவயிற்றிலே வைத்துக்கொண் டதும்
கோண்டது	{ ஆக்ரமித்துக் கொண்டதும்,	(ஆகிய இச்செயல்கள்)	
கோள் அரி ஆய்	{ மிடுக்கையுடைய நாசிக்கமாகி	வான்	{ ஆகாசத்தை யளவிட்டாலும் அளவிடவொண் ணைப்படியுள்ள பெருமையை யுடையனும்
ஒண் திறலோன் மார்வத்து	{ மஹா பலசாலியான இரணியனுடைய மார்பிலே	கடந்தான்	
உகிர் வைத்தது	{ தனது கைக்களை யழுத்திக் கீண் டொழித்ததும்,	தாமரை கண்	{ செந்தாமரைக் கண்ணனுமாகிய
ஒருநாள்	ஒருகாலத்திலே	மால்	எம்பெருமான்
தான் கடந்த	{ தான் அளந்து கொண்ட	செய்த	செய்தருளின
		வழக்கு	{ நியாயமான செயல்களாம்.

* * *—பூமீம் நாராயணனே ஸர்வஸமாச்சரணியனென்று
 கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியதை நிலைநாட்டுதற்காக, அப்பெருமான் தன்னை
 அழியமாறியும் ஜகத்சுண்ணம் பண்ணுகிறபடியைப் பாருங்க
 ளென்கிறாநிலை. உலகத்தில் குள்ளனைக் கண்டால் கண்டவர்களும்
 ஏகிப் பேசுவது வழக்கம்; அப்படிப்பட்ட குள்ள வடிவைக்
 கொண்டான் இந்திரன் குறையைத் தீர்ப்பதற்காக. அன்றியும்,
 உடல் ஒருபடியும் முகம் ஒரு படியுமாக வடிவெடுப்பதும் பரிஹா
 ஸாஸ்பதம்; அப்படிப்பட்ட வடிவையும் கொண்டான் முவுலகங்க
 ளின் துயர் தொலைக்க. அன்றியும், தன் காலிலேபட்ட வஸ்து
 அசுத்தமென்று அதை எவனும் உட்கொள்ளமாட்டான்; எம்
 பெருமானேவென்னில், த்ரிவிக்கரமாவதாரத்தில் தன்னடிக்கீழ்ப்

பட்ட உலகங்களையே (மற்றொருகால் பிரளயங் கொள்ளாதபடி)
 உட்கொண்டான். ஆகவே இவ்வளவுஞ் செய்தது தன்னுடைமையைத்
 தான் நோக்கிக் கொள்வதற்காகவேயாதலால் இவனே ஸர்வ
 ஸ்வாமியென்பது திண்ணமன்றோ.

“வான்கடந்தான் செய்தவழக்கு” என்ற சுற்றடிக்கு இரு
 வகையாகக் கருத்தாகலாம்; தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தை நிலை
 நாட்டிக்கொள்ளவேண்டிச் செய்த காரியங்களாகையாலே இவை
 யெல்லாம் நியாயமான காரியங்கள் என்பதாக பொருளுருத்தி;
 இனி, வழக்கு என்றது எதிர்மறை இலக்கணையால் வழக்கல்ல
 என்றபடியாய், சிறிய வடிவைக் காட்டிப் பெரிய வடிவாலே உலகங்
 களை அளந்துகொள்வதும், உலகத்தில் எங்கும் என்றும் கண்டறி
 யாதவொரு விஜாதியமான வடிவத்தையெடுத்து இரணியனைப்
 பிளந்தொழிப்பதும், தன் காலில்பட்டு அசுத்தமான வுலகத்தைத்
 தானே உட்கொள்ளுதலும் நியாயமல்லவே! என்றவாரும். ப்ரே
 மத்தின் கணத்தாலே பக்தர்கள் இப்படி பரிஹாஸமுறையிலே
 பேசுவதும் பொருந்து.

வான்கடந்தான் = வானத்தை அளவிடலும் அளவிடவொண்
 ணைத பெருமையை யுடையவனென்றும் ஸ்வர்க்கத்தை யளந்தவ
 னென்றும் பொருளாகலாம். ... (கஅ)

வழக்கன்று கண்டாய் வலிசகடம் செற்றாய் *
 வழக்கென்று நீமதிக்க வேண்டா *—குழக்கன்று
 தீவிளவின் காய்க்கெறிந்த தீமை திருமாலே *
 பார்விளங்கச் செய்தாய் பழி (கக)

திருமாலே!—; நீ—;	வழக்கு என்று	{ இது கமக்குத் தருந்ததே யென்று நீ வேண்டா
(கிருஷ்ணசிவாயிருந்தபோது)	வலிசகடம்	வலிதான சகடத்தை
செற்றாய்	{ உதைத்து முறித்துத் தள்ளினாய்;	(இப்படிப்பட்ட ஸாஹஸச் செயல் செய்ததோடு கில்லாமல்)
வழக்கு அன்று கண்டாய்	{ இது உனக்குத் தருதியன்று காண்;	குழகன்று { (அஸூரானை) இளங்கன்றை

தி விளவின் காய்க்கு எறிந்த	{ திய விளங்காயை உருக்கும் பொருட்டு வீசிப்போட்ட	பார் விளங்கு	{ பூமியிலே பிரகாசிக்கும்படி
திமை	{ இந்தத் தீம்பான, செயல்	பழி	{ செய்தாய் } தவறு செய்தாய்.

* * *—நந்தகோபர் திருமாளிகையிலே ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே ஒரு தொட்டிலில் தான் கண்வளரும்போது கம் ஸனாலேவப்பட்ட அஸுரனொருவன் அந்த வண்டியில் ஆவேசித் துத் தன்மேல்விழுந்து தன்னைக்கொல்ல முயன்றபோது, அதனை யறிந்த தான் பாலுக்கு அழுகிற பாவனையிலே தன் சிறிய திருவடி களை மேலேதுக்கி யுதைத்து அச்சகடத்தை யொழித்தருளினது தன்னைத்தான் காப்பாற்றிக் கொடுத்து உலகத்தை வாழ்விக்கச் செய்த செயலாகிலும், ஸுகுமாரமான கைபடைத்த பிராட்டி மார்களும் தொட்டுப் பிடிக்கக் கூசும்படி அத்தனை ஸுகுமாரமாக வுள்ள திருவடியைக்கொண்டு ஒரு முரட்டு வண்டியை உதைத்த விது மிகவும் தகுதியற்ற காரியமென்று தோற்றுவது மங்களா சாஸநபார்களுக்கு ஸஹஜமாதலால் 'வலிசகடம் செற்றது வழக் கன்று' என்கிறார் முன்னடிகளில்.

கம்ஸனாலேவப்பட்ட அஸுரர்களில் ஒருவன் விளாமரத்தின் வடிவமாய், கண்ணன் தன்கீழ்வரும்போது மேல்விழுந்து கொல்லு வதாக எண்ணிவந்துநிற்க அதனையறிந்த கண்ணபிரான், அவ்வாறே தன்னை முட்டிக்கொல்லும்பொருட்டுக் கன்றின் வடிவங்கொண்டு வந்த மற்றோரஸுரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்திச் சுழற்றி அவ்விளாமரத்தின்மேல் எறிய, கபித்தாஸுரனும் வத் ஸாஸுரனுமான இருவரும் கிதைந்த தமது அசுர வடிவத்துடனே விழுந்து இறந்தனர் என்ற வரலாறு பின்னடிகளில் அறியத்தக்கது. கடினப் பிரகிருதியான அஸுரனை அதிஸுகுமாரமான திருக் கையாலே பிடித்துச் சுழற்றியெறிந்தபோது அத்திருக்கைகள் எவ் வளவு நொந்திருக்குமோ! என்று கொண்ட வயிற்றெறிச்சலால் 'வழக்கென்று நீ மதிக்க வேண்டா' என்றும் 'பார்விளங்கத் தீமை செய்தாய்' என்றும் 'பழி செய்தாய்' என்றும் பேசினர். (கசு)

பழிபாவம் கையகற்றிப் பல்காலும் நின்னை *
வழிவாழ்வார் வாழ்வராம் மாதோ! *—வழுவின்றி
நாரணன்றன் நாமங்கள் நன்குணர்ந்து நன்கேத்தும் *
காரணங்கள் தாமுடையார் தாம். (உய)

பழி	அபகீர்த்தியையும்	நன்கு	உணர்ந்து	நன்றாக அறிந்து
பாவம்	பாவங்களையும்	வழு	இன்றி	இடைவீழ்நிறி
கை அகற்றி	நீக்கி	நன்கு	எத்தும்	அழகாகத்துதிப்பதற்
பல்காலும்	எப்போதும்	காரணங்கள்		கேற்ற உபகர
நின்னை	உன்னை	உடையார்		ணங்களை யுடைய
		தாம்		வர்களும்
வழி வாழ்வார்	{ வழிப்பட்டு ஆசிரயிக்கு மவர்களும்	(ஆகிய இவ்விருவகை யதிகாரிகளும்)		
நாரணன்தன்	{ நாராயணனான வுன்னுடைய	வாழ்வராம்	{ மகிழ்ந்து வாழ்ப் பெறுவர்கள்.	
நாமங்கள்	திருநாமங்களை		(மாதோ—அசை.)	

* * *—இப்பாட்டுக்கு இரண்டு வகையான நிர்வாஹங்க ளுண்டு: உபாயாந்தர நிஷ்டர்களெனப்படுகிற உபாஸகர்களை முன் னடிகளிலும், அநந்யோபாயரான ப்ரபந்நர்களைப் பின்னடிகளிலும் குறிப்பதாகக்கொண்டு, இவ்விருவகையதிகாரிகளும் எம்பெருமா னையே உபேயமாகப் பெறுபவராதலால் வாழ்ச்சி பெற்றவராவர் என்பதாக ஒரு நிர்வாஹம்.

அன்றியே; வழுவின்றி நாரணன்றன் நாமங்கள் நன் குணர்ந்து நன்கேத்துங் காரணங்கள் தாமுடையாகிப் பழிபாவங் கையகற்றிப் பல்காலும் நின்னை வழிவாழ்வார் வாழ்வராம்— என்று ஒரே வாக்கியார்த்தமாக அந்வயித்து ஒருவகை யதிகாரிக ளைப்பற்றியே இப்பாசரம் கூறுவதாக நிர்வாஹிப்பதும் ஒரு புடை யுண்டு.

தாங்கள் அறியாதிருக்கப் பிறர் ஏறிடும் அபகீர்த்தி பழியெனப் படும்; தாங்களே புத்தியறிந்துசெய்யும் பரஹிம்ஸை முதலியவை பாவமெனப்படும்; இவ்விரண்டுக்கும் தங்களிடத்தில் அவகாசம் கொடாமல் எப்போதும் பகவர்நாமங்களையே அதுஸந்தித்து ஏத்

திக்கொண்டிருக்கும்படியான ருசி விச்வாஸங்களை யுடையவர்கள் வாழ்வர்—என்றதாயிற்று.

மாதோ—அசை, இடைச்சொல்லுமாம். ஈற்றடியின் முதற் பதம் மோனையின்பத்திற்கிணங்க 'தாரணங்கள்' என்றிருக்கலா மென்றுகொண்ட பெரியவாச்சான்பிள்ளை அப்படியும் ஒரு பாட மருளிச்செய்கிறார்; "தாரணங்கள் தாமுடையாரென்றபோது த்ருதி (யுதி) யுடையாரென்றபடி." என்பது வியாக்கியானம். 'யாரணம்' என்ற வடசொல் திரிந்ததென்க. மனவுறுதியைச் சொன்னபடி. இனி 'தாரணம்' என்னும் வடசொல்லில் வந்ததாகக் கொண்டால் உஜ்ஜீவநோபாயம் என்பது பொருளாம். ... (20)

தாமுளரே தம்முளள முள்ளுளதே * தாமரையின்
பூவுளதே யேத்தும் பொழுதுண்டே *—வாமன்
திருமருவு தாளம்ருவு சென்னியரே * செவ்வே
அருநாகம் சேர்வ தரிது.

(உக)

தாம் உளரே	{ (எம்பெருமானைப் பணிவதற்குப் பாங்கான காரணகளைப்பரங்களை யுடைய) சேதநர் தாங்கள் ஏற்கனவே இருக்கின்றார்கள்;
தம் உள்ளம் உள் உளதே	{ (எம்பெருமானைச் சித்திப்பதற்கான) தங்களுடைய மனமும் (இளியே போய்த் தேட வேண்டாதபடி) தமக்குள்ளே யிருக்கின்றதே;
தாமரையின் பூ உளதே	{ (எம்பெருமான் திருவடிகளில் சாத்தத்தக்க) தாமரைப்பூ (குளங்கள் தோறும்) கிறைந்து கிடக்கின்றதே;
ஏத்தும் பொழுது உண்டே	{ அவனை வாய்விட்டுப் புகழ்வதற்கு ஏற்றகாலம் ஏராளமாக வுள்ளதே;

வாமன்	{ (தன் உடைமையைப்பெறுகைக்குத் தான் யாசகனாகச்சென்ற சிலமுள்ள) வாமநமூர்த்தியான ஸர்வேச்வரனுடைய	சென்னியரே { தலையையுடையவர்களாக இருக்கின்றார்கள்;
திரு மருவு தாள்	{ அழகிய திருவடிகளை	(இப்படி ஒன்றாலும் குறையின்றியே யிருக்கவும் இவ்வுலகத்தவர்கள்) செவ்வே நோக அரு நாகம் கொடிய நாகத்தை சேர்வது அடைவதானது
மருவு	{ பணிவதற்குப் பொருத்தமான	அரிது { (ஆச்சரியப்படத்தக்க) அருமையான செயலாயிருக்கின்றது.

* * *—முதல் திருவந்தாதியில் "நாவாயிலுண்டே நமோ நாரணயவென்று, ஓவாதாரைக்கு முரையுண்டே, மூவாதாமாக்கதிக் கண் செல்லும் வாகையுண்டே, என்னொருவர் திக்கதிக்கண் செல் லுந்திறம்" (95) என்ற பாசரத்தின் கருத்தைப் பெரும்பாலும் தழுவியதாமிப்பாசரம். எம்பெருமானை ஏத்துவதற்கு ஏற்ற ஸாமக் ரிகள் குறைவற்றிருக்கச் செய்தேயும் இவ்வுலகத்தவர் விலக்கடி தேடிக்கொண்டு நாகத்திற்கென்று சேருகின்றார்களே! இஃது என்னே! என்று வயிறெறிகிறார். "ஜிஹ்வே! கீர்த்தய கேசவம் முராரிபும" என்ற முகுந்தமாலைச் சீலாகத்திற்குச் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானைப் பணிவதற்கு ஏற்ற கரசரணதி அவயவங்களோடு கூடியிருக்கின்றார்களே; இனி புதிதாகத் தங்களைத் தாம் ஸ்ருஷ்டி பண்ணிக்கொள்ள வேண்டியதில்லையே; எல்லாவற்றுக்கும் மூல காரணமான நெஞ்சுதானும் வெளியிற்சென்று தேடவேண்டாதபடி உள்ளே அமைந்துகிடக்கின்றதே; அர்ச்சிப்பதற்கு உரிய தாமரை மலர்கள் தடாகங்கள்தோறும் மலிந்துகிடக்கின்றனவே; 'போது போகவில்லையே, போதுபோகவில்லையே' என்று பாடும் ஸம்ஸாரி கள் தவிக்கவேண்டும்படி பொழுதும் ஏராளமாகவுண்டே பகவா னைத்துதிப்பதற்கு; தலைபடைத்த ப்ரயோஜனம்பெற அவனை வணங்கலாமே; இப்படி ஒன்றொன்று குறையின்றியிருக்க, இவர்கள் நித்ய ஸம்ஸாரிகளாகவேயிருக்க வழிதேடுவது என்ன

கேகோலமோ வென்றவாறு. “நாராயணே திஸஸோவதி வா மவதி
வஸவதி¹ தயாவி நரகெவொரெ வதனீதி கிஜஉதம் =
நாராயணேதி சப்தோஸ்தி வாகஸ்தி வசவர்த்தி²—ததாபி நரகே
கோரே பதத்தி³ கிமப்புதம்” என்ற புராணச் ச்லோகமும் இப்
பாட்டுக்கு ஒருபுடை சார்பாக அதுஸந்திக்கத்தகும். (உக)

அரிய தேளிதாது மாற்றலால் மாற்றி *

பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால் *—கரியதோர்

வெண்கோட்டு மால்யானை வென்று முடித்தன்றே *

தண்கோட்டு மாமலரால் தாழ்ந்து. (உஉ)

ஆற்றலால்	{ தன்னுடைய சக்தியினால்	வெண்கோடு	{ வெண்ணிறமான தந்தங்களை யுடைய
மாற்றி	{ சேதநன் செய்யும் முயற்சி ஒன்றும் வேண்டா வென்று விலக்கி	மால்	பெரிய
(சேதநனுக்கு வேண்டிய ஸகல காரி யங்களையும் தானே செய்வதாக என்று கொண்டு)		கரியது ஓர் யானை	{ கருநிறமுள்ள கஜேந்திராழ்வான்
		தண்	குளிர்ந்த
		கோடு	{ பொய்கைக் கரையிலே
		மா	சிறந்த
பெருக முயல்வாரை	{ மிகவும் உத்ஸாஹம் கொண்டிருக்க கின்ற மஹா புருஷான எம்பெருமானை	மலரால்	{ தாமரைப்பூக்களைக் கொண்டு
			(மடுவின் கரையிலெழுந்தருளின எம்பெருமான் திருவடிகளிலே)
பெற்றால்	கிடைக்கப்பெற்றால்	தாழ்ந்து	{ வணங்கி யடிமை செய்ததனால்
அரியது	{ செய்வதற்கு அருமையான செயலும்	வென்று	{ விரோதியை ஜயித்துத் தன் அபிஷ்டத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டதன்றே.
எளிது ஆகும் லகுவாய்விடும்; (இப்படியாக எங்கே கண்டோ மென்னில்)		முடித்தன்றே	

* * *—எம்பெருமான் ஸர்வசக்தனென்பதை யறிந்துகொண்டு,
அப்படி ஸர்வசக்தனான அவனை நம்முடைய பாரங்களைத் தன்

தலைபீது ஏற்றுக்கொண்டு நமக்காகவேண்டிய ஸகலகாரியங்களை யுஞ்
செய்து தலைக்கட்டத் தானே உத்ஸாஹங்கொண்டிருக்கிறானென்
பதையறிந்து அவனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு விலக்கான நம்முடைய
ப்ரவ்ருத்தியை நிறுத்திக்கொள்வோமாயின் நமக்குப் பெறமுடியாத
தொன்றுமில்லை, எல்லாம் எளிதேயாம்; இதற்கு உதாஹரணமுங்
காண்மின்; முதலையின் வாயிலகப்பட்ட கஜேந்திராழ்வான் தனது
சக்தியைக்கொண்டு அவ்வாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ள நினைத்துத்
தானாக முயற்சிசெய்துகொண்டிருந்தவரையில் துன்பம் நீங்கப்
பெற்றதில்லை; ‘தன்னாலானமட்டும் ஒரு கை பார்க்கட்டும்’ என்று
எம்பெருமான் விலகியே நின்றான்; இனி நம்மாலாகாதென்று
துணிந்து ஸ்வப்ரவ்ருத்தியைவிட்டு ‘ஆதிமூலமே!’ என்றழைத்த
பின் தன்காரியமாகக்கொண்ட எம்பெருமான் அரைகுலையத் தலை
குலைய மடுவின் கரையிலே ஓடிவந்து வினைதீர்த்தொழித்தானன்றே.

ஆற்றலால் மாற்றிப் பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால் அரியது
எளிதாகும்—ஆற்றலாவது சக்தி; எம்பெருமானுடைய சக்தியைச்
சொன்னபடி. மாற்றி—சேதநனுடைய ப்ரவ்ருத்திகளை விலக்கி
என்றபடி. சேதநன் தன்னுடைய முயற்சியை நீக்கிக்கொண்டு
எம்பெருமானுடைய சக்தியே ஒங்கும்படி நின்றால் அரியகாரியமும்
எளிதாக முடியுமென்பது தேர்ந்த கருத்து.

சுற்றடியிலுள்ள ‘கோடு’ என்னுஞ் சொல் நீர்க்கரையென்னும்
பொருளது. “தண் கோட்டு மாமலரால்” என்றும் பாடமுண்டாம்;
தோடு—அகவிதழ்; மலர்க்கு விசேஷணம். ... (உஉ)

தாழ்ந்து வரங்கொண்டு தக்க வகைகளால் *
வாழ்ந்து கழிவாரை வாழ்விக்கும் *—தாழ்ந்த
விளங்கனிக்குக் கன்றெறிந்து வேற்றருவாய் * ஞாலம்
அளந்தடிக்கீழ்க் கொண்ட வவன். (உஉ)

தாழ்ந்த	{ (பழத்தின் கணத்தி னால் கிளைகள்) தாழ்ந்துகிடந்த	கன்று	{ கன்றை (எறிகோ லாகக்கொண்டு) வீசியெறிந்தவ னாயும்
விளா	விளாமரத்தினுடைய	எறிந்து	
கனிக்கு	{ பழங்களை உதிர்ப்பதற்காக		

யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே.” என்று தோசார்யன் சோதி வாய்திறந்து பணித்ததும் உணர்க. ... (உச)

சென்ற தீலங்கைமேல் செவ்வேதன் சீற்றத்தால் *
கொன்ற தீராவணனைக் கூறுங்கால் *—நின்றதுவும்
வேயோங்கு தண்சாரல் வேங்கடமே * விண்ணவர்தம்
வாயோங்கு தொல்புகழான் வந்து. (உரு)

விண்ணவர்தம்	தேவர்களின் வாயினால்	கொன்றது	ஸம்ஹரித்தது
•	உயர்வாகக் கூறப்படுகின்ற பழமையான புகழையுடைய எம்பெருமான்	இராவணனை	ராவணனையாம்;
ஒங்கு தொல்புகழான்		கூறுங்கால்	சொல்லுமிடத்தி,
செவ்வே	நேராக	வந்து நின்றதுவும்	{ (சேதநர் எக்காலத் தும் உஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்று கருதி) வந்து நின்றவிடமும்
சென்றது	சேறிச்சென்றது	வேய் ஒங்கு	{ மூங்கில்கள் ஒங்கி வளர்ந்துள்ள குளிரந்த சாரலை யுடைய திருவேங்கடமேலையேயாம்.
இலங்கை	வங்காபுரிபின் மேலாகும்;	தண்சாரல்	
தன் சீற்றத்தால்	தனக்கு வந்தேறி யான கோபத்தால்	வேங்கடமே	

* * *—“சுவரன் அவதரித்துப் பண்ணின ஆணைத்தொழில்க ளெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொருமையென்று ஜீயராருளிச்செய் வர்” என்பது ஸ்ரீவசநபூஷணம். அதாவது—ஸங்கல்பமாத் திரத் தாலே எல்லாவற்றையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வசக்தியான ஸர்வேச் வரன் தன்னை யழியமாறி மறுவ்யர்களைப்போன்று அவதரித்துக் கைதொடனுயின்று செய்த ராவணனிடம் நிரஸநரூபமான அதிமா நுஷக்ருத்யங்களெல்லாம் மஹர்ஷிகள் முதலான பாகவதார்திரத்தில் அவ்வவர் பண்ணின அபசாரம் ஸஹியாமையாலே என்று ரஞ்சைய ராருளிச்செய்வராம். திருவாழியாழ்வானைக்கூட ஏவாமல் ஸங்கல்ப மாத் திரத்தாலே காரியஞ்செய்யவல்லமை எம்பெருமானுக்கிருந்தா லும் ஆச்ரிதர்களுக்காகத் தான் உடம்புநோவக் காரியஞ்செய்தா லன்றித் தனக்கு த்ருப்திபிறவாதாகையால் தானே நேரில் வந்து தோன்றிக் கைதொட்டுக் காரியஞ் செய்கின்றானாம். படாதபாடுகள் பட்டு இலங்கையை நோக்கிச்செல்லாமலே “பஸ்மீபவது ராவண :”

என்றும்போன்ற பொரு ஸங்கல்பமாத் திரத்தாலே இராவணனை நீருக்கி யொழித்திருக்கலாமே; அப்படியிருக்கவும், வந்து பிறந்து இலங்கையை நோக்கிப் படைதிரட்டிச்சென்றதும் இராவணனைப் போர்க்களத்திலே கொன்றதும் என்னோ?

இராவணன் முதலிய துஷ்டர்களை ஸங்கல்பமாத் திரத்தாலே நிக்ரஹித்துவிடக்கூடுமாயினும், “பரித்ராணய ஸாதூநாம்” என்று சொல்லப்பட்ட ஸாதூபரித்ராணம் [சிஷ்டர்களை வாழ்விப்பது] ஸங்கல்பத்தால் தலைக்கட்டாது; திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தினமுகைக் கண்ணாரக் காணவேணுமென்றும் ஆணைத்துக்கொள்ளவேணு மென்றும் அன்பர் கொள்ளும் ஆவலை நேரில் வந்தவதரித்தே தீர்க்கவேணுமேயன்றி ஸங்கல்பத்தால் தீர்க்கப்போகாதாகையாலே “பரித்ராணய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்—தர்ம ஸம்ஸ் தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே” என்று சொல்லப்பட்ட அவதார ப்ரயோஜனங்கள் மூன்றனுள் முக்கியமாக ஸாதூபரித்ராண மொன்றுக்காகவே விபவாவதாரங்களும் அர்ச்சாவதாரங்களும் செய்தருள்கிறானென்பதை வெளியிடுதலே இப்பாட்டின் பரம தாத்பர்யமாம்.

விண்ணவர்தம் வாயோங்கு தொல்புகழான்—ராவணஸம்ஹா ரம் முடிந்தபின் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் வந்து தோத்திரஞ் செய்ததைக் கூற்றாகவுங் கொள்ளலாம். ... (உரு)

வந்தித் தவனை வழிநின்ற வைம்பூதம் *
ஐந்து மகத்தடக்கி யார்வமாய் *—உந்திப்
படியமரர் வேலையான் பண்டமரர்க் கீந்த *
படியமரர் வாழும் பதி. (உரு)

படி அமரர்	{ நிலத்தேவரான பிராமணர்கள்	வழி நின்ற	{ (எம்பெருமானை ஆசாயிப்பதற்குத் தடங்கலாய்) குறுக்கே நிற்பனவான
வாழும்	{ நித்யவாஸம் பண்ணுகிற		
பதி	{ திருப்பதியாகிய திருமலை யென்பது,—	ஐம்பூதம் ஐந்தும்	{ பஞ்ச பூதங்களையும் பஞ்சேந்திரியங் களையும்

அகத்த அடக்கி	{ வெளியிற் போகவொண்ணாத படி நியமித்து	படி அமரர்	வந்து படிக்கின்ற தேவர்களுக்காக
அவனை வந்தித்த	{ அவ்வெம்பெருமானை வணங்கி	வேலையான்	{ திருப்பாற் கடலி லுள்ள பெருமான்
ஆர்வம் ஆய்	{ பக்தியுடையவர் களாய்	பண்டு	{ முன்னேத் தேவர்களான நித்யஸூரிகட் கும் (அறுபாலய மாகக்) கொடுத்த தலமாகும்.
உந்தி	{ ஒருவரையொருவர் தள்ளிக்கொண்டு மேல்விழுந்து	அமரர்க்கு ஈந்த	

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், “நின்றதுவும் வேயோங்கு தண் சாரல் வேங்கடமே” என்று திருமலையின் ப்ரஸ்தாவம் வந்ததனால் அத்திருமலையிலேயே இவ்வாழ்வார்க்கு இன்னமும் திருவுள்ளம் அவகாஷித்து அதன் வையக்ஷணயத்தை யருளிச்செய்கிறார். இரண்டரை படிகளால் சுடராப்திநாதனை வருணித்தாராயிற்று. தேவர்கள் ஜிதேந்திரியர்களாய்க்கொண்டு நான் முன்னே நான் முன்னே பென்று ஒருவரைபொருவர் தள்ளிக்கொண்டு வந்து படியுமிடமான திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிகொள்ளும் பெருமான், இந்நிலவுலகத்தில் ஸ்ரீவைக்ஷணவர்கள் அறுபலித்து வாழுமிடமான திருவேங்கடமலையை நித்யஸூரிகளுக்குத்தந்தான்—என்ற விதன் கருத்து யாதெனில்; 1. “தண்ணருவி வேங்கடமே வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு” என்று திருமழிசைப் பிரானும் 2. “மந்திராய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்தி செய்ய நின்றான்” என்று திருப்பாணாழ்வாரும் அருளிச்செய்த படியே இத்திருமலை இவ்விபூதியிலுள்ளார்க்கு மாத்திரமேயல்லாமல் அவ்விபூதியிலுள்ள நித்யஸூரிகளுக்கும் எட்டிப்பிடித்தாற் போல் வந்து பணியுமாறு அமைக்கப்பட்ட திருப்பதியாமென்பதே. “சுமந்து மாமலர் நீர்சுடர் தூபங்கொண்டு, அமர்ந்து வானவர் வானவர்கோனெழும், நமன்றெழுந் திருவேங்கடம்” என்ற திரு வாய்மொழியுங் காண்க.

வந்தித்து—வடமொழித்தாது வடியாகப்பிறந்த வினை யெச்சம். உந்தி—வினையெச்சம்; ‘உந்து’ என்பது வினைப்பகுதி. பூற்று

1. நான்முகன் திருவந்தாதி—45. 2. அமலனாதிபிரான்—8.

மடியில், படியமரர்—வினைத்தொகை. வேலை—கடற்கரையை யுணர்த்தும் வடசொல்லாகிய ‘வேலா’ என்பது ஐயிருகி இலக் கணையால் கடலையுணர்த்திற்று. ஈந்த—‘ஈந்தது’ என்பதன் விகாரம் படியமரர்வாழும்=படி—பூமி; வானுலகத்தில் தேவர்கள் விளங்குவதுபோல இருள் தருமா ஞாலமான இந்தப்பூமியில் விளங்குபவர்; எனவே, அந்தணர்களையும் ஸ்ரீவைக்ஷணவர்களையும் சொல்லிற்றும். (உக)

பதியமைந்து நாடிப் பருத்தெழுந்த சிந்தை *
மதியுரிஞ்சி வான்முககே நோக்கி *—கதியிருத்தங்
கோல்தேடி யோமே கொழுந்ததே போன்றதே *
மால்தேடி யோமே மனம். (உஎ)

பதி	{ திருமலைத் திருப்பதியிலே	வான் முககி நோக்கி	{ (அப்பால்) அண்ட முகட்டையும் பார்த்துவிட்டு
அமைந்து	வேருன்றி நின்ற		(அங்கும் நிலாமல்)
நாடி	{ எங்கேயெங்கே யென்று தேடிக்கொண்டு	மால் தேடி	{ பரமபதநாதனைத் தேடிக்கொண்டு
பருத்து எழுந்த செந்தை	{ மிகவும் வளர்ந்து மேற்கிளர்ந்த மனோரத்ததை யுடையதாய்,	கதி மிகுத்து ஒடும்	{ விரைவு மிகுந்து செல்லுகின்ற
மதி உரிஞ்சி	{ சந்திரபதத்தையும் உராய்ந்துகொண்டு	மனம்	என்னெஞ்சமானது
		அம் கோல் தேடி ஒடும்	{ அழகிய கொள் கொம்பைத்தேடிக் கொண்டு பார்து செல்லுகின்ற
		கொழுந்து அது போன்றது	{ கொடியை ஒத்திரா நின்றது.

* * *—கீழிரண்டு பாசுரங்களில் எம்பெருமானுடைய திருமலையிலிருப்பை அறுஸந்தித்த ஆழ்வார் இவ்விடத்தில் தாம் தம்முடைய ஆசைதீர அப்பெருமானோடு பரிமாறவேணுமென்று பாரித்தார்; அர்ச்சாவதாரமாகையாலே அப்படிப்பட்ட பரிமாற்றம் ஒன்றும் பெற்றிலர்; விபவாவதாரங்கள் காலாதீதமாய்ப்போகையாலே இனி பரமபதநாதனோடேயாகிலும் கலந்து பரிமாறப்

பெறலாமோ என்று பார்த்துத் தம் திருவுள்ளம் பரமபதத்தளவும் பதறிச்செல்லும்படியைப் பேசுகிறாரிப்பாகரத்தில்.

முதலடியின் முடிவிலுள்ள 'சிந்தை' என்னுஞ்சொல் எழுவாய்போலத் தோற்றுமாயினும் அஃது எழுவாய் அன்று; பாட்டின் முடிவிலுள்ள மனமே எழுவாய்; சிந்தை அதற்கு விசேஷணமாய் அந்வயிக்கும். எனது மனமானது திருவேங்கட மலையிலே சென்று சேர்ந்து தன் ஆவல் தோற்றும்படி எங்கே யெங்கேயென்று திருமலைத்தேடி அங்குத் தன் நினைவு தலைக்கட் டப்பெறுமையாலே மிகவும் வளர்ந்து மேற்கிளர்ந்த மனோரதத்தை யுடையதாகி மேலேமேலே சென்று திருநாட்டுத்தலைவனைத்தேடி யோடாநின்றது; இஃது, அழகிய கொள்கொம்பைத் தேடிக் கொண்டு பரந்துசெல்கின்ற கொடியைப்போன்றுள்ளது—என்ற ராயிற்று.

(உஎ)

மனத்துள்ளான் வேங்கடத்தான் மாகடலான் * மற்றும்
நினைப்பரிய நீளங்கத் துள்ளான் *—எனைப்பலரும்
தேவாதி தேவனைப் பவோன் * முன்னொருநாள்
மாவாய் பிளந்த மகன்.

(உஅ)

எனை பலரும்	{ கணக்கில்லாத வைதிகபுருஷர் யாவராலும்	மகன்	{ சிறு பிள்ளை யானவனும்
தேவாதி தேவன் எனப்படு வான்	{ தேவர்கட்கும் தேவனென்று ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லப்படா கிற்பவனும்	மற்றும்	{ பின்னும்
மா கடலான்	{ பார்த்த திருப்பாற் கடலிலே பள்ளிகொண் டிருப்பவனும்	நினைப்பு	{ நினைப்பதற்கும் அருமையான போக்யதை மிக்கி ருந்துள்ள கோயி லிலே பள்ளி கொள்பவனுமாகி
முன் ஒருநாள்	{ முன்பொரு காலத்தில்	வேங் கடத்தான்	{ திருமலையிலே (ஸ்ரீவ ஸுலப னாய்க்கொண்டு) எழுந்தருளி கிற்பவன்
(ஸ்ரீகிருஷ்ணனா யவதரித்தபோது)			
மா வாய் பிளந்த	{ குதிரையுருக் கொண்டுவந்த கேசியின் வாயைக் கண்ட	மனத்து உள்ளான்	{ என் மகஸ்விலே கித்யவாஸம் பண்ணுகின்றான்.

(இப்போது)

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “கோல்தேடியோடுங் கொழுந்ததே போன்றதே மால்தேடியோடும் மனம்” என்னும்படியாக ஆசை கரைபுரண்டு செல்லப்பெற்ற தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே திருவேங்கடமுடையான் அழகியமணவாளன் திருப்பாற்கடல் நாதன் பரமபதநாதன் ஆகிய எம்பெருமான்களெல்லாரும் வந்து குடிகொண்டபடியைக் கூறுகின்றாரிதில்.

தேவாதிதேவனான பரமபத நிலயன் ஜகத்க்ஷணர்த்தமாக முதலில் திருப்பாற்கடலில் வந்துதங்கிப் பின்பு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாயவ தரித்து ‘இப்படி நாம் வருவதும் போவதமாக இராமல் ஸ்திர ப்ரகிஷ்டையாக இருந்து ஸம்ஸாரிகளைக் காக்கவேணும்’ என்று திருவுள்ளம்பற்றிக் கோயில் திருமலை முதலிய திருப்பதிகளிலே யெழுந்தருளியிருந்து இப்போது என்னெஞ்சிலே வந்து கிடக்கிற னென்கிறார்.

இப்பாட்டில் ‘மனத்துள்ளான்’ என்பது முதலிலேயிருந்தா லும் அர்த்தஸ்வாஸ்யம் நோக்கி அது முடிவுசொல்லாகக் கொள் ளப்படும்.

தேவாதி தேவன்—வடசொல் தொடர்.

மாவாய்பிளந்த வரலாறு:—கண்ணபிரானைக் கொல்லும்படி கம்ஸனாலேவப்பட்டிருந்த அஸுரர்களில் ஒருவனான கேசியென்ப வன் குதிரையினுருவங்கொண்டு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி களைத்துத்தூத்திக்கொண்டு கண்ணன்மேற்பாய்ந்துவர, அப்பெரு மான் தன் திருக்கையை நன்றாகப்பெருக்கி நீட்டி அதன்வாயிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களையுதிர்த்து உதட்டைப்பிளந்து அத னுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினன் என்பதாம். (உஅ)

மகனாகக் கொண்டேடுத்தாள் மாண்பாய் கோங்கை *
அகனா வுண்பனென் றுண்டு *—மகனைத்தாய்
தேருத வண்ணம் திருத்தியை * தென்னிலங்கை
நீருக வெய்தழித்தாய் நீ.

(உக)

தென் இலங்கை	அழகிய லங்காபுரி	மாண்பு ஆய கொங்கை	அழகான முலையை
நீறு ஆக	நீருகியொழியும்படி	வயிரூர உண்ணக் கடலேனென்று சொல்லி (பாலோடு அவ ஞாயிரையும்) குடித்த	
எய்து	{ அம்புகளைச் செலுத்தி	அகன் ஆர உண்பன் என்று உண்டு	
அழித்தாய்	முடித்தவனே!		
	நீ—;	மகளை	{ புத்ராண உன் விஷயத்திலே
மகன் ஆக கொண்டு எடுத்தான்	{ உண்ணப் புத்திர பாவனைசெய்து (பரிவுகாட்டி முலையொடுக்க) எடுத்துக் கொண்ட பூதனை யினுடைய	தாய்	{ உனது தாயாகிய யசோதை
		தேரூத உண்ணம்	{ மெய்க்கையற் றிருக்கும்படி
		திருத்தினும்	செய்துவிட்டாய்.

* * *—கருஷ்ணாவதாரம் நினைவுக்கு வந்துவிட்டால் ஆழ் வார்கள் விரைவில் ஓயமாட்டார்கள்; கீழ்ப்பாட்டில் “முன்னொரு நான் மாவாய்ப் பிளந்த மகன்” என்று கிருஷ்ணாவதாரம் ப்ரஸத்த மானபடியால் அதுதன்னிலையே திருவுள்ளம் அவகாஷித்து அதுபவித்து இப்பாசரம் பேசுகிறார். விஷந்தடவின முலையைக் கொடுத்து உண்ணக்கொல்லவந்த பேய்ச்சியானவன் மெய்யே தாய் போன்று பரிவுகாட்டி உண்கை வாரியெடுத்தினைத்து முலையொடுத் தான்; நீயும் மெய்யே குழந்தையாகவே பாவனைகாட்டி, பாவின் கைத்தாலே விம்மி விளங்குகின்ற அம்முலையைச் சுவைத்துண்ப வன்போல அவஞாயிரையே உறிஞ்சியுண்டாய்; அதுமுதலாக உனது மெய்த்தாயான யசோதைப்பிராட்டிக்கு உன்னிடத்தில் நம்பிக்கையுண்டாக இடமில்லாமலே போயிற்று; ‘இவனை நாம் சிறு குழந்தையென்று நம்பவேகூடாது’ என்று எப்போதும் துணுக்குத்துணுக்கென்று அவள் அஞ்சியிருக்கும் வண்ணமே செய்துவிட்டாய் என்றாராயிற்று.

அகன்—அகம்; மகானகாப்போலி.

“தேன்னிலங்கை நீருக எய்தித்தாய்” என்ற விரியின் கருத்தாவது—கருஷ்ணாவதாரத்தில் மாத்திரமே இப்படி நம் பிக்கையற்ற அஞ்சியிருக்கவேண்டுமென்போழிய ராமாவதாரத்தில்

இப்படிப்பட்ட அச்சத்திற்கு அவகாசமில்லை; பருவம் முற்றின பின்பே ராவண ஸம்ஹாரம் முதலிய அரிய பெரிய செயல்களைச் செய்தாயாகையாலே—என்பதாம்.

தேன்னிலங்கை—தென் திசையிலுள்ள இலங்கை என்று மாம். தென்—அழகுக்கும் பெயர். ... (உக)

நீயன் றலகாளந்தாய் நீண்ட திருமாலே *

நீயன் றலகிடந்தா யென்பரால் *—நீயன்று

காரோத முன்கடைந்து பின்னடைத்தாய் மாகடலை *

பேரோத மேனிப் பிரான்.

(நஉ)

பேர் ஒதம்	{ பெரிய கடல்போன்ற திருமேனியை யுடைய பெருமானே!	இடந்தாய்	{ (மஹாவராஹமாகி) அண்டபீத்தியில் நின்றும் ஒட்டு விடுவித்துக் கொண்டந்தாய் (என்றும்)
மேனி பிரான்			
நீண்ட திரு மாலே	{ எண்ணுதற்கு அரிய பெருமை படைத்த திருமாலே!	நீ அன்று—;	
நீ	இப்படிப்பட்ட நீ,	கார் ஒதம் முன் கடைந்து	{ கரியகடலை முன்னே கடைந்தா யென்றும்,
அன்று	முன்பொருகால்	மா கடலை	{ (அந்தப்) பெரிய கடல்தன்னையே
உலகு	உலகங்களை	பின்	{ பிறகு (ராமாவதாரத் திலே)
அளந்தாய்	{ (திரிவிக்கிரமனாகி) அளந்துகொண் டாய் (என்றும்)	அடைத்தாய்	{ அணைகட்டித் தூர்த்தாயென்றும்
நீ	நீ	என்பர்	{ (மஹர்ஷிகள்) சொல்லு கின்றனர்.
அன்று	{ மற்றுமொரு காலத்தில்		
உலகு	பூமியை		

* * *—எம்பெருமானுடைய சில திவ்ய சேஷத்தங்களை நினைந்து வாயாரப்பேசி யேத்துகிறார். திரிவிக்கிரமனாகி உலகங்கள் தாய்; மஹாவராஹமாகி உலகிடந்தாய்; வங்கக்கடல்கடைந்தாய்; அக்கடலிலே அணைகட்டினாய்—என்று மஹர்ஷிகள் கூறுகின்றார்கள்.

காரோதம் கடைந்த வரலாறு:—முன்னொருகாலத்தில், இவ் வண்டகோளத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ்ணுலோகத்துக்குச் சென்று திருமகளைப் புகழ்ந்துபாடி அவளால் ஒரு பூமாலைப் பராசாதிக்கப்பெற்ற ஒரு வித்யாதரமகள், மகிழ்ச்சியோடு அம் மாலையைத் தன் கைவிணையில் தரித்துக்கொண்டு பிரமலோக வழியாய் மீண்டு வருகையில் துவாஸமஹாமுரி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித்துக்க, அவ்விஞ்சைமங்கை அம்மாலையை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள்; அதன் பெருமையைமுனர்த்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட அம்முனிவன் ஆநந்தத்தோடு தேவ லோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது அங்கு வெகு உல்லாசமாக ஐராவத யானையின்மேற் பவனி வந்துகொண்டிருந்த இந்திரனைக் கண்டு அவனுக்கு அம்மாலையைக் கைநீட்டிக்கொடுக்க, அவன் அதனை மாவட்டியினால் வாங்கி அந்த யானையின் பிடரியின்மேல் வைத்தவளவில் அம்மதயானை அதனைத் துதிக்கையாற் பிடித்திழுத் துக் கீழேறிந்து காலால்மிதித்துத் துவைத்தது; அதுகண்டு முனி வான் கடுங்கொபங்கொண்டு இந்திரனைநோக்கி 'இவ்வாறு செல்வச் செருக்குற்ற உன்னுடைய ஐச்வரியங்கடெல்லாம் கடலில் ஒளிந்து விடக்கடவன்' என்று சபிக்க, உடனே தேவர்களின் செல்வம் யாவும் ஒழிந்தன; ஒழியவே அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர். பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமாலைச் சரண மடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி அசுரர் களையுந் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாக நாட்டி வாஸுகி யென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடைகயிறாகப்பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடையலாயினர். அப்பொழுது மத்தாகிய மந்தாகிரி கடலி னுள்ளே அழுந்தியிட, தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரியதோர் ஆமைவடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழேசென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்தியிடாமல் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதார மாக எழுந்தருளியிருந்தனன். இப்படி ஸ்ரீமந்தாராயணன் அக்கடலினிடையே மஹா கூர்மமாய் மந்தரபர்வதத்திற்கு ஆதார மாய் எழுந்தருளியிருக்க, வாஸுகியின் வலைப் பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலையைப்பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய

இருதிருத்தாரும் அதனை வலியப்பிடித்து இழுத்துக் கடையவல்ல வலிமையில்லாதவராய் நிற்க, அது நோக்கி அத்திருமால் தான் ஒரு திருமேனியைத்தரித்துத் தேவர்கள் பக்கத்திலேயும் வேறொரு திருமேனியைத்தரித்து அசுரர்கள் பக்கத்திலேயும் நின்று வாஸுகியின் வலையும் தலையையும் பிடித்து வலமும் இடமுமாக இழுத்துக்கடைந்தனன் என்பதாம்.

கடலடைத்த வரலாறு:—விபிஷணுழ்வான் இராமபிரான் பக்கல் வந்துசெர்ந்து உய்ந்தபின் பெருமானைப்பார்த்து 'ஸ்வாமிந்! இந்த நம்முடைய ஸேனைகள் கடலைக்கடந்து அப்பாற் செல்ல வேண்டுமாதலால் அதற்காகக் கடலரசனை நீர் சரணம் புகவேணும்' என்ன; இராமபிரான் "கடலைக்கடக்க உபாயம் சொல்லவேண்டும்" என்று கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்துத் தர்ப்பசயனத் திலே படுத்து மூன்று நாள்வரும் ப்ராயோபவேசமாகக்கிடக்க, ஸமுத்ராஜன் அப்பெருமானது மஹிமையைக் கருதாமல் உபே சைஷயாயிருந்துவிடவே ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு 'அனைவரும் நடந்தேசெல்லும்படி கடலை வற்றச்செய்வேன்' என்று ஆக்ரேயாஸ்தரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்கியவளவிலே வருணன் அஞ்சிநடுங்கி ஓடிவந்து இராமபிரானைச் சரணமடைந்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அணைகட்டுதற்கு உடன்பட்டு, நான் கையினால் நீரில் போகட்ட கற்களும் மிதக்குமென்று அவனுக்கு அவன் தகப்பனார் வரமளித்திருக்கிறாராகையால் அவனைக்கொண்டு ஸேது கட்டவேணுமென்று சொல்லிவிட்டு மறைந்துவிட்டான். இராகவனும் அப்படியே மற்ற வானரங்கள் சுற்றுமுள்ள மலை களைப் பிடுங்கிக்கொண்டுவந்து நளன்கையில் கொடுக்கச்செய்து நளன் கையினால் அம்மலைகளை நீரில் போகவிடுத்து ஸேது கட்டு வித்தான். அவ்வழியாய் வானரப்படைகளோடு இராமபிரான் இலங்கை சேர்ந்து அந்நகரையும் இராவணனுள்ளிட்ட அரக்கர் குலத்தையும் நீறுபடுத்தின வரலாறு ப்ரலித்தம்.

"பேரோத மேனிப்பிரான்—காரோத முன்கடைந்து" என்ற சொல்லாற்றலால், கடல் கடைகிறபோது ஒருகடலை மற்றொரு கடல் நின்று கடைந்தாற்போலே யிருந்ததென்பது தொனக்கும்.

62

இரண்டாந்திருவந்தாதி.

‘என்பர்’ என்பது “அளந்தாய், இடந்தாய், அடைந்தாய்” என்ற மூன்றிடத்தும் அவ்வயிக்கும்.

முதலடியில், ‘நீண்ட’ என்றது—திரிவிக்கிரமனாய் நீண்ட என்றபடியுமாம். (௩௦)

பிரானேன்று நாளும் பெரும்புலரி யென்றும் *
குரானற் செழும்போது கொண்டு *—வராகத்
தணியுருவன் பாதம் பணியுமவர் கண்டிர் *
மணியுருவம் காண்பர் மகிழ்ந்து. (௩௧)

பிரான் என்றும்	{ ‘மஹோபகாரங்கள் பண்ணினவனே!’ என்றும்	வராகத்து அணி உருவன் பாதம்	{ அழகிய வராஹ வருக்கொண்ட பெருமானுடைய திருவடிகளை
பெரு புலரி என்றும்	{ ‘இன்றே நல்விடிவு’ என்றும் (கொண் டாடிக்கொண்டு)	பணியுமவர் கண்டிர்	{ வணங்குபவர்களே
நாளும் நல் குரா	காந்தோறும் நல்ல மணம்மிக்க	மணி உருவம்	{ (அப்பெருமானு டைய) திவ்யமங் கள விக்ரஹத்தை
செழு	அழகிய	மகிழ்த்த காண்பர்	{ ஸேவித்த ஆநந்திக்கப் பெறுவர்கள்.
போது கொண்டு	{ புஷ்பங்களைக் கொண்டு,		

* * *—ஆபத்பந்துவான பகவானுடைய திருவடிகளில்
* செண்பக மல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி முதலிய
புஷ்பங்களைப் பணிமாறித் தொழுமவர்கள் அப்ராக்குதமான
அப்பரமனது திருமேனியை ஸேவித்து நித்யாநந்தம் அறுபவிக்கப்
பெறுவர்களென்கிறார்.

[பிரானேன்றும் பெரும்புலரியென்றும் பணியுமவர் கண்டிர்.]
ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலே—“அஜ்ஞான மறுஷயர்கள் வாளா தந்தா
னென்றிருப்பார்கள்; ஜ்ஞானவான்கள் ‘இன்றென்னைப் பொருளாக்
கித் தன்னையென்னுள் வைத்தான்—எந்நன்றி செய்தேனா’ என்
னெஞ்சில் திகழ்வதுவே—நடுவே வந்து உய்யக்கொள்கின்ற நாதன்—
அறியாதனவறிவித்த அத்தா நீ செய்தன அடியேனறியேனே—
பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கி அடிமைகொண்டாய்—

என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்—மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்’
என்று சடுபடா நிற்பார்கள்” என்றருளிச்செய்தவை இங்கு அறு
ஸந்திக்கத்தக்கன. பிரானே! என்றும் பெரும்புலரி என்றும்
சொல்லிக்கொண்டு எம்பெருமான் பாதம்பணியவேனுமென்கிற
ரிவ்வாழ்வார். ‘இன்றளவும் மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து
விடியாந்தரங்களிலே ஆழ்ந்து உன்டியே உடையே உகந்தோடித்
திரிந்தவென்னை இன்று உன் திருவடிகளிலே கொண்டு கூட்
டியேனே! இதனிலும் மிக்க வுபகாரமுண்டோ?’ என்று பெரு
நன்றி பாராட்டிவனுமென்பது “பிரானேன்றும்” என்பதன்
கருத்து. [பிரான்—உபகாரகன்; இங்கே இது ஸம்போதகம்.]

பெரும்புலரி என்றும்=1. “பழுதே பலபதனும் போயின”
என்கிறபடியே பாழாய்க் கழிந்த பல நாள்களுக்குள்ளே பகவத்
விஷயத்திலிழியும்படி விடிந்த இந்நாளே நல்ல நாள்! என்று
நாளைக்கொண்டாடவேனுமென்கிறது. கம்ஸன் தனது வேலைக்
காரனான அக்தூரனை யழைத்து ‘நீ போய்க் கண்ணபிரானை
யழைத்து வா’ என்று கட்டளையிட்டனுப்ப, அவனும் புறப்பட்டு
வருப்போது 2. “சுடி ரெ வலவலுஜந் ஸுபுலாதா வ ரெ
நிஸா! யடிநிடிபூஷவசூக்ஷம் விஷ்ணுபூக்ஷாஜிஹம்
ஸுவடி = அந்த மே ஸபலம் ஜந்ம ஸுப்ரபாதாச மே நிசா—
யதுந்நித்ராபஜபத்ராசூத்ம் விஷ்ணோ: த்ரக்ஷ்யாய்ஹம் முகம்.”
கம்ஸன் சோறுண்டு வளர்ந்த வெனக்கும் இன்று எம்பெருமான்
திருமுகத்திலே விழிக்கப்பெறும் பாக்கியம் நேர்கின்றமையாலே
இன்றே என் பிறவி பயன்பெற்றது; இன்றே நல்விடிவு என்று
கனிந்து கூறினதுபோலவும், “மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த
நன்னுளால்” என்று ஆய்ச்சிகள் நாளைக் கொண்டாடினது போல
வும்.

குரானற் செழும்போது=‘குரா’ என்று பரிமளத்திற்கும் ஒரு
புஷ்ப விசேஷத்திற்கும் பெயர். இங்கே அவ்விரண்டு பொருளுள்
கொள்வர். காண்பர் மகிழ்ந்து=கண்டு மகிழ்வர் என்றவாறு. (௩௧)

1. முதல் திருவந்தாதி—16.

2. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் 5-17-3.

மகிழ்ந்தது சிந்தை திருமாலே * மற்றும்
மகிழ்ந்ததுன் பாதமே போற்றி *—மகிழ்ந்த
தழலாழி சங்க மவைபாடி யாமே *
தொழிலாகம் குழ்ந்து துணிந்து.

(ந உ)

திரு மாலே!—	லக்ஷ்மீபதியே !,	அழல்	{ எதிரிகளின்மீது நெருப்பை உமிழ்கின்ற
சிந்தை	என் நெஞ்சமானது	ஆழி	{ திருவாழியையும்
மகிழ்ந்தது	{ (உண்ணச் செய்து அதனாலே) ஆந்தமுற்றது ;	சங்கம்	{ ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தையும்
மற்றும்	{ நெஞ்சுக்கு அடுத்ததான வாக்கும்	அவை	{ மற்றுமுள்ள திவ்யா யுதங்களையும்
உன் பாதமே	{ உன் திருவடி போற்றி { களையே துதித்து	பாடி ஆடும்	{ கொண்டாடிப்பாடி ஆடுகையாகிற
மகிழ்ந்தது	{ ஆநந்திக்கப் பெற்றது ;	தொழில்	{ வியாபாரத்திலே பொருந்தி
ஆகம்	{ என்னுடைய தேஹமானது	குழ்ந்து	{ இதுவே நமக்குக் காரியமென்று துணிவுகொண்டு
		மகிழ்ந்தது	{ களிக்கப்பெற்றது.

* * *—தம்முடைய மனமொழிமெய்கள் மூன்றும் பகவத்
விஷயத்திலேயே ஊன்றினபடியைப் பேசுகிறார். திருமாலே!
சிந்தை மகிழ்ந்தது=நாட்டாருடைய மனம் விஷயாந்தரங்களிலே
ஊன்றி அதனால் ஆந்தமடையும்; என்னுடைய சிந்தை அப்படி
யன்றியே அவற்றைக் காரியுமிழ்ந்து, நீயும் பிராட்டியுமாகச் சேர்ந்
திருக்கும் சேர்த்தியைச் சிந்தித்த மாத்திரத்தில் மகிழ்ச்சியடையா
நின்றது.

மற்றும் உன் பாதமே போற்றி மகிழ்ந்தது=மனம் நினைத்ததை
வாய் சொல்லக்கடவ தாகையாலே மனத்துக்கு அடுத்ததான
வாக்கை 'மற்றும்' என்கிறது. நாட்டாருடைய வாக்கு விஷயாந்
தரங்களை வருணித்து அதனாலே களிப்புகளும்; என்னுடைய வாக்கு
அப்படியன்றியே உனது திருவடிகட்கு வாழ்த்துக்கூறி மகிழ்வுறு
கின்றது. இனி, பின்னடிகளால் சரீரத்தின் தொழிலுறுதியைக்
உறுதிப்படுத்துகிறார். திருவாழி திருச்சங்கு முதலிய திவ்யாயுதங்க

தல
22.11.2017